

شهرستانی؛ سنی اشعری یا شیعی باطنی؟

مهدی فرمانیان

مقدمه

در طول تاریخ، بسیاری از صاحب نظران و علمای فرق اسلامی از سوی هم‌کیشان خود به جانبداری از فرقه دیگر متهم شده‌اند، و نیز در مقابل، هر فرقه‌ای کوشیده است با تمسک به برخی از گزاره‌ها، متفکری نامدار را به خود منتسب سازد. این کوشش‌ها گاه به خاطر نیم‌نگاهی است که برخی از اندیشمندان یک فرقه به بعضی از افکار بلند فرقه دیگر انداخته‌اند. اگرچه بازگشت از مذهبی به مذهب دیگر به ندرت اتفاق افتاده است، ولی اذعان یا تمسک کردن به بعضی از اعتقادات دیگر مذاهب باعث رواج نسبت‌های صحیح یا سقیم در باب مذهب این دانشمندان شده است. یکی از این نام‌آوران، محمد شهرستانی، صاحب معروف‌ترین کتاب در زمینه «ملل و نحل» است که به خاطر سماحت خاص و عدم تعصب^۱ در نقل اقوال و عقاید فرق اسلامی در ملل و نحل - اگر چه

۱. ر.ک: مقدمه محیط طباطبایی بر ترجمه ملل و نحل از افضل‌الدین ابن ترمذی اصفهانی، تصحیح سید محمد رضا جلالی نائینی.

از جامعیت کافی و دقت لازم برخوردار نیست - و توجهش به فلسفه^۱ و علاقه^۲ وافر به تفسیر تأویلی و باطنی قرآن، از همان زمان خویش به رویگردانی از مذهب اشاعره و تمایل به اهل قلاع (اسماعیلیه نزاری) متهم شده است. او در محیط و مدارس اهل سنت پرورش یافت و نزد شافعیان و اشاعره درس خواند، لذا در نزد فهرست‌نویسان به اشعری معروف است؛ و چون در ملل و نحل با دیدی باز به مسائل و عقاید فرق اسلامی پرداخت، کتاب وی مقبول عام افتاد و در همان قرن به مغرب رسید و بعد از چندی به فارسی ترجمه شد. مذهب او از آن جهت مورد توجه است که در نقل عقاید فرق اسلامی در ملل و نحل بسیار تأثیر گذاشته است. اگر حرف کسانی را که با قاطعیت اعلام می‌دارند او اسماعیلی مذهب بوده است، بپذیریم، یقیناً نگاه او به عقاید فرق شیعه نوع دیگر خواهد بود، و اگر بپذیریم که فراتر از یک مذهب بوده، سماحت او قابل توجه عقلانی است. در قرن اخیر، محققان با توجه به پیدا شدن نسخه خطی تفسیر مفاتیح الاسرار و مصابیح الابرار، به مذهب او توجه کرده‌اند. در این مقال، با توجه به عصر شهرستانی و نظرات تمامی کسانی که در این زمینه مطلب نوشته‌اند، به بررسی مذهب شهرستانی خواهیم پرداخت.

الف) پایگاه مذاهب مختلف در دوره شهرستانی

۱. مذاهب اهل سنت در دوره شهرستانی

شهرستانی در زمان سلجوقیان می‌زیست. سلاطین سلجوقی جملگی بر مذهب ابوحنیفه و ماتریدی بودند. اینان از شمال خراسان - محل تولد و وفات ماتریدی و نشر آثار و افکار او - به بلخ و خراسان آمده بودند. سندی که در سال ۵۳۵ در دربار سلطان سنجر تنظیم شده، دال بر این مطلب است.^۲ بیشتر مردم ایران در این دوره بر مذهب اهل سنت بوده‌اند. بسیاری از مردم اصفهان، آذربایجان و همدان بر مذهب اهل حدیث یا مشبّه و سلفی بودند که شدیداً با معتزله و عموم فرق شیعه اختلاف داشته‌اند.^۳ باروی

۱. یاقوت حموی (معجم البلدان، ج ۳، ص ۳۷۶) از خوارزمی نقل می‌کند که به فلسفه بیش از روایات توجه داشت.

۲. رسول جعفریان، از طلوع طاهریان تا غروب خوارزمشاهیان، ص ۳۳۸.

۳. عبدالجلیل فزونی رازی در کتاب النقص، می‌نویسد: «آنکه بلاد آذربایجان فایدر روم و باصفهان و ساوه و قزوین همه شافعی»

کار آمدن ترکان سلجوقی، کم کم سلفیه جای خود را به ماتریدیه داد و بعد از پدیدار شدن بزرگانی چون ابوبکر باقلانی (م ۴۰۳)، ابن فورک (م ۴۰۳)، اسفراینی (م ۴۷۵) و جوینی (م ۴۷۸) در مکتب اشاعره و ساختن نظامیه‌ها به دست نظام‌الملک^۱ و ظهور بزرگانی چون غزالی (م ۵۰۵) و فخر رازی (م ۶۰۶) در آن مدارس و حمایت وزرای سلجوقی از آنان، مسلک اشاعره مکتب غالب ایران، بلکه جهان اسلام شد. از نظر فقهی، شافعیان و حنفیان قوی‌ترین گروه‌ها را در خراسان تشکیل می‌دادند. کرامیان ظهور پررنگی در خراسان داشته‌اند. جنگ کرامیان با شافعیان و حنفیان در سال‌های ۴۸۸ و ۵۹۵ در نیشابور شاهد این ماجراست. معتزله کم و بیش در آن مناطق یافت می‌شده‌اند، ولی در خوارزم اکثریت با معتزله بوده است.^۲

۲. فرق شیعه در دوران شهرستانی

در خراسان، محل نشو و نمای شهرستانی، از قرن سوم به بعد به جمع شیعیان افزوده می‌شد. در توس، مشهد و نیشابور گرچه اکثریت با اهل سنت بود، شیعیان حضور پررنگی داشتند و گاه، مثل سال ۵۱۰، بین آنها درگیری‌هایی صورت می‌گرفته است.^۳ با این همه، سنیان آن دیار محبّ اهل بیت بودند. در عصر سلجوقیان، جنوب خراسان یعنی قلاع قهستان (قائن) در اختیار شیعیان اسماعیلی مذهب بوده است. قلعه گردکوه در ۱۸ کیلومتری مغرب دامغان و چند قلعه دیگر در این ناحیه، از قلاع آنهاست.^۴ کرمان،^۵ قلعه شاهدز و لنجان در اصفهان، قلاع طارم، رودبار، طالقان، دماوند و فیروزکوه^۶ و

→ مذهب باشند، بهری مشبهی، بهری اشعری، بهری کلابی، بهری حنبلی، و لرستان و خوزستان و گلبانگان و بروجرد و نهاوند اغلب مشبهه و مجسمه... (ص ۱۱۱، ۱۵۴ و ۴۵۹).

۱. درباره نظامیه‌ها بنگرید: نورا... کسائی، مدارس نظامیه و تأثیرات علمی و اجتماعی آنها، ص ۶۷ و ۷۳.
۲. وجود زمخشری، اساتید و شاگردان وی در خوارزم نشانه ظهور پررنگ معتزلیان در این منطقه است. ر.ک: سفرنامه ابن بطوطه، ج ۱، ص ۲۳۳.
۳. ر.ک: ابن اثیر، الکامل فی التاریخ، ج ۶، ص ۵۲۹؛ و ابن کثیر، البدایه و النهایه، ج ۱۲، ص ۲۲۱، ذیل سال ۵۱۰.
۴. بعضی این قلعه را به عنوان قومس شاهرود نام برده‌اند، ولی عبدالرفیع حقیقت در کتاب تاریخ قومس، ص ۱۷۹ و ۲۰۹، قومس را ایالتی از ایالات دوره ساسانیان دانسته که دقیقاً منطبق با استان سمنان امروزی است.
۵. ر.ک: باستانی پاریزی، «سیر تحولات مذهبی در کرمان»، مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران، شماره ۹۱ و ۹۲ سال ۲۲، ص ۶۳ و ۶۷؛ همچنین عطاءالله تدین، نقش آفرین الموت، ص ۲۴۹-۲۵۷.
۶. ر.ک: منوچهر ستوده، قلاع اسماعیلیه در رشته کوه‌های البرز، ص ۴۷، ۵۴، ۱۲۳، ۱۳۶. وی بسیار مسترفاً درباره قلاع اسماعیلیه بحث کرده است.

ماوراءالنهر^۱ نیز از مراکز فعالیت اسماعیلیان بوده‌اند. آمل، ساری، ورامین، گرگان، آبه (آوه در نزدیکی قم)، تفرش، ری، کاشان و قم از مراکز مهم امامیه در این دوران‌اند.^۲ سبزوار پایگاه زیدیان بوده و مقداری از طبرستان نیز در دست آنها بوده است.^۳ در این باره، کتاب النقض عبدالجلیل قزوینی رازی، که در سال ۵۶۰ نوشته شده است، بهترین مرجع برای عقاید و مذاهب شهرهای ایران است.

۳. مذهب اشاعره در دوره شهرستانی

باروی کار آمدن نظام‌الملک و سیاست مدرسه‌سازی، کار اشاعره بالا گرفت.^۴ این مدارس، که نظامیه نام داشتند، برای تقویت فقه شافعی و کلام اشعری بنا شده بودند.^۵ او با الگوگیری از مدرسه الازهر مصر، که به وسیله فاطمیان اسماعیلی تأسیس شده بود و داعیان خود را پرورش می‌داد، این مدارس را برای پرورش نخبگانی در مذهب اشعری و شافعی برپا ساخت.^۶ او شخصاً در تعیین اساتید این مدارس دخالت می‌کرد. طبق وقف‌نامه نظامیه بغداد، مدرّسان می‌بایست شافعی و اشعری بودند.^۷ نظامیه نیشابور در نیمه اول قرن پنجم بنا شد و امام‌الحرّمین جوینی (م ۴۷۸) در آنجا به تدریس پرداخت. شهرستانی نیز بعداً تحصیلات خود را در آنجا گذراند. متعاقب آن، نظامیه بغداد در سال ۴۵۹ افتتاح و مدارس در توس، بلخ، بصره، اصفهان، مرو، موصل و هرات بنا شد.^۸ از علل دیگر پیشرفت اشاعره، واسطه بودن اشاعره بین معتزله و اهل حدیث است که عقل‌گرایان برای گریز از اهل حدیث به مذهب اشعری روی آوردند، اگر چه خود به ورطه اهل حدیث گرفتار شدند.

۱. در بدخشان، در تاجیکستان امروزی، هنوز اسماعیلیان زندگی می‌کنند و فائزاند ناصر خسرو آنان را اسماعیلی کرده است. رک: تاریخ و عقاید اسماعیلیه، ص ۳۲ و ۳۴ و ۲۵۰.
۲. در این باره رک: عبدالجلیل قزوینی، النقض، ص ۱۵۴ و ۱۸۲؛ رسول جعفریان، تاریخ تشیع در ایران، صص ۴۷۷ - ۵۳۰.
۳. رسول جعفریان، از طلوع طاهریان تا غروب خوارزمشاهیان، ص ۲۷۴.
۴. نورالله کسائی، مدارس نظامیه و... صص ۲۶۸ - ۲۷۶، فصل تأثیرات علمی و اجتماعی مدارس نظامیه.
۵. همان، ص ۷۳ و ۶۷، فصل انگیزه نظام‌الملک در ساخت مدارس. ۶. همان، ص ۷۹.
۷. رسول جعفریان، از طلوع طاهریان تا غروب خوارزمشاهیان، ص ۲۷۲ - ۲۷۸. «فصبیحی استرآبادی به خاطر شیعه بودن اخراج شد و سه نفر حنبلی، شافعی شدند» (مدارس نظامیه، ص ۱۲۶).
۸. مرتضی راوندی، تاریخ اجتماعی ایران، ج ۸، ص ۳۳۳؛ ذبیح‌الله صفا، تاریخ ادبیات، ص ۲۳۴ - ۲۴۱ به نقل از لغت‌نامه دهخدا، ج ۱۴، ص ۲۲۵۷۵؛ نورالله کسائی در مدارس نظامیه، ص ۶۶ تعداد این مدارس را ۱۱ مدرسه می‌داند.

۴. اسماعیلیان و نزاع در دوران

اگر ادعای امامت عیبدالله المهدی در سال ۲۸۶ در سلمیه شام باعث اختلافی عمیق در فرقه اسماعیلیه شد و اسماعیلیان را به قرامطه (قائلین به هفت امام و غیبت امام هفتم) و فاطمیان (قائل به تداوم امامت در نسل اسماعیل) تقسیم کرد، و حمدان قرمط و برادر زنش، عبدان، سربه‌نیست شدند، در روزگار شهرستانی (۴۷۹ - ۵۴۸) نیز دو اختلاف بزرگ در اردوی فاطمیان روی داد. در سال ۴۸۷، با مرگ مستنصر، در مورد امامت نزار و مستعلی بین بزرگان فاطمیون نزاع در گرفت و بدرالجمالی، وزیر وداعی الدعوات مستنصر، از مستعلی و حسن صباح از نزار طرفداری کردند و نزاریان از دولت فاطمی مصر جدا شدند. در پی آن، حسن صباح^۱ (م ۵۱۸) که در سال ۴۸۳ قلعه الموت را به تصرف خویش درآورده بود، رهبر اصلی نزاریان شد و تعالیم جدیدی را مطرح ساخت که مقداری با تعالیم فاطمیون تفاوت داشت؛ لذا دعوت حسن صباح دعوت جدید نام گرفت.^۲ در سال ۵۲۴ به دنبال مرگ آمر، یکی از خلفای فاطمی، مستعلویان به حافظیه (مجیدیه) و طیبیه تقسیم شدند. حافظیه را دولت وقت تأیید کرد و طیبیان راه خود را از آنان جدا کردند و در یمن و سپس در هند ادامه حیات دادند. اکنون فقط این دو فرقه جدا شده از حکومت فاطمیان باقی مانده‌اند. در طول دوران زندگی شهرستانی، قدرت قلعه الموت به اوج خود رسید و مهم‌ترین وقایع مربوط به این فرقه در این زمان اتفاق افتاد. در این مدت، حسن صباح، کیا امید بزرگ (م ۵۳۲) و محمد بن کیا امید بزرگ (م ۵۵۷) قلاع نزاریان در قزوین، قائنات (قهبستان)، دامغان، دیلم، گیلان و... را رهبری کردند. هیچ‌کدام از این رهبران، مدعی امامت اسماعیلیان نبودند و فقط خود را حجت امام^۲ می‌دانستند، برخلاف بعدی‌ها که خود را از نسل نزار و امام معرفی کردند.^۳ لذا می‌توان گفت که تمام

۱. اولین فردی که به طور مبسوط به تاریخ زندگانی حسن صباح پرداخت، عطاءالملک جوینی در تاریخ جهانگشای جوینی است (ج ۳، ص ۱۸۶ - ۲۱۶). همه نوشته‌اند که حسن صباح از یک خانواده شیعی امامی بوده است ولی در نامه حسن صباح به سلطان ملکشاه سلجوقی آمده است که پدرش بر مذهب شافعی بود. رک: مرتضی راوندی، تاریخ اجتماعی ایران، ج ۹، ص ۹۱۹۶ و عطاءالله تدین، نقش آفرین الموت، ص ۳۱۰ - ۳۱۶ و همچنین قاضی نورالله ثنوشتری، مجالس المؤمنین، ص ۳۱۰ - ۳۱۶.

۲. احتمالاً اولین فردی که این دعوت را دعوت جدید نامید، شهرستانی در ملل و نحل است. رک: ملل و نحل، تحقیق محمد بدران، ج ۱، ص ۱۷۵. ۳. حجت در سلسله دعوت اسماعیلیان در رتبه دوم و بعد از امام است.

۴. بهترین کتاب در این زمینه، که حتی از تاریخ جهانگشای جوینی هم مبسوط‌تر است، زیده الثواریخ کاشانی است (ص ۱۳۳ - ۱۹۹).

دوران شهرستانی هم‌زمان با دوره ستر امامان اسماعیلی نزاری سپری شده است، مسئله‌ای که برای پیروان این مذهب مشکلی جدی ایجاد کرد.

۵. نزاریان و نزاع با بیرون

از سال ۴۸۵ جنگ‌های سلجوقیان با الموتیان شروع شد که در پی آن سیاست مخوف و عجیب قتل‌های بزرگ به دست فدائیان اسماعیلی عملی شد.^۱ یکی از اولین افرادِ ترور شده، خواجه نظام‌الملک، وزیر مقتدر ملک‌شاه سلجوقی بود. وی که فرمان حمله به قلاع باطنیان را داده بود، در سال ۴۸۵ به قتل رسید. این حملات و قتل‌ها تا تسخیر قلاع اسماعیلیه به دست هلاکو خان ادامه یافت. اسماعیلیان در این دوره آن‌چنان قوی بودند که هم عالمانی چون غزالی، شهرستانی و فخر رازی^۲ را به خود مشغول و هم حکومت‌ها را گرفتار کرده بودند.

ب) زندگانی شهرستانی

ابوالفتح محمد بن عبدالکریم تاج‌الدین شهرستانی، بنا به نقل خویش،^۳ در سال ۴۷۹ در شهرستان^۴ در یک خانواده گمنام به دنیا آمد. از خانواده او هیچ اثری در تاریخ یافت نمی‌شود، همچنان‌که از دیار وی دیگر نام و یادی نمانده است.^۵ او در فقه شافعی نزد

۱. قتل‌ها در دوران حسن صباح و کیا بزرگ و محمد، فرزند او، بیشتر بوده است، دقیقاً مطابق با دوران شهرستانی.

۲. مصطفی غالب در اعلام الاسماعیلیه، ص ۴۲۵، فخر رازی را اسماعیلی مذهب می‌داند و کتاب‌هایی را به فخر رازی در این باره نسبت می‌دهد که تذکره‌نویسان آنها را در ذیل کتب وی تیاورده‌اند. ولی وی شهرستانی را اسماعیلی مذهب معرفی نمی‌کند.

۳. سمعانی می‌گوید: از او پرسیدم متولد چه سالی هستی؟ او در جواب گفت: متولد ۴۷۹. رک: وفيات الاعیان، ج ۴، ص ۲۷۳.

۴. یاقوت حموی در معجم البلدان، ج ۳، ص ۳۷۶، از سه منطقه در ایران به نام شهرستان نام می‌برد: یکی در فارس، یکی در اصفهان، و دیگری در خراسان که زادگاه شهرستانی است. این شهر بین خوارزم و نیشابور به فاصله سه مایلی از نسا بوده است. دهخدا در لغت‌نامه، ج ۱۰، ص ۱۴۶۱۰، ده مکان را به نام شهرستان نام می‌برد، و تصور کرده است شهری که بین نیشابور و خوارزم است غیر از شهری است که در خراسان به فاصله سه روزی از نسا است. ولی بنا بر تصریح معجم البلدان این دو شهر یکی است و سه مایل فاصله است نه سه روز. درباره شهرستان رک: مقاله «شهرستانه»، مجله گوهر، فروردین ۱۳۵۷، شماره مسلسل ۶۱ و همچنین نقد آن در گوهر، شماره ۶۶، شهریور ۱۳۵۷ به قلم سید محمود روحانی.

۵. در این اواخر در مرز ایران و شوروی (سابق) هیئت نمایندگی ایران برای علامت‌گذاری مرزی به محل قدیمی شهرستان در این سوی مرز رسیده و مقبره شهرستانی را به حالت خراب یافته‌اند که مردم محل به او ملامحمد شهرستانی می‌گفته‌اند. به نقل از مقدمه جلالی نائینی بر ملل و نحل، ترجمه افضل‌الدین ترکه، ص ۱۰.

ابومظفر احمد خوافی^۱ شاگردی کرد. از اساتید دیگر او می‌توان به ابوالحسن مدینی^۲ در حدیث، ابونصر قشیری^۳ در کلام اشعری و ابوالقاسم انصاری^۴ در کلام اشعری و تفسیر اهل بیت نام برد. او در این باره می‌نگارد: «من در سن کم، تفسیر قرآن را از مشایخ خود می‌شنیدم تا این‌که به نزد استادم ناصرالسنة ابوالقاسم سلمان بن ناصر انصاری -رضی الله عنه- راه یافتم. او مرا با کلمات شریف اهل بیت و اولیای آنها -رضی الله عنهم- آشنا نمود و بر اسرار مدفون و اصول متین در علم قرآن رهنمون ساخت».^۵ این اولین قدم در راه آشنایی شهرستانی با اهل بیت بود. شهرستانی در سال ۵۱۰ هجری حج شد. آیا او مثل هموطنش، ناصر خسرو، برای طلب صادقین یا به دستور صادقین راه حج را پیش گرفت، نمی‌دانیم. بعد از حج به بغداد رفت و سه سال در نظامیه بغداد -جایی که چند صباحی قبل، غزالی، هموطن دیگرش، در آنجا نام خود را شهره آفاق کرده بود- به وعظ و تدریس پرداخت و روشن نیست که چرا از آنجا دل کند و راهی خراسان شد. در توس به نزد نقیب ترمذی، که مردی دانشمند و شیعه، و احتمالاً اسماعیلی، بود،^۶ راه یافت.^۷ شهرستانی در دیوان او به رتق و فتق امور پرداخت و در ضمن به نوشتن کتاب‌های خویش نیز اشتغال داشت. وی در سال ۵۲۱، معروف‌ترین کتاب خویش یعنی *ملا و نحل* را برای نقیب ترمذی نگاشت و در مقدمه و خطبه آن از او ستایش کرد؛ این خطبه در بیشتر نسخه‌های خطی و چاپی امروزی موجود نیست.^۸ او همچنین کتاب *مصارعة الفلاسفه* را به خواهش نقیب ترمذی نگاشته است. در همین اثنا، نقیب ترمذی، به خاطر سعایت حاسدان

۱. احمد بن محمد بن مظفر خوافی، شاگرد امام الحرمین جوینی متوفای ۵۱۰ در توس.

۲. علی بن احمد نیشابوری، شاگرد ابوعبدالرحمن سلمی، متوفای ۴۹۴ در نیشابور.

۳. عبدالرحیم بن ابوالقاسم قشیری، شاگرد جوینی متوفای ۵۱۴.

۴. سلمان بن ناصر انصاری، صوفی مسلک، شاگرد جوینی، متوفای ۵۱۱.

۵. *مفاتیح الاسوار*، تحقیق دکتر آذر شب، ج ۱، ص ۱۰۵.

۶. ابوالقاسم سید علی بن جعفر موسوی نقیب شیعیان در ترمذ از سوی سلطان سنجر؛ در تشیع او شکی نیست ولی آیا از امامیه بوده است یا اسماعیلی مذهب، معلوم نیست.

۷. این تمییه یا استناد به کتاب *ملا و نحل* شهرستانی قائل است او اسماعیلی مذهب بوده است. رک: *منهاج السنة*، ج ۳، ص ۲۰۹.

۸. این خطبه بلند را گویا خود شهرستانی بعد از به زندان افتادن نقیب ترمذی از ابتدای *ملا و نحل* برداشته و به جای آن خطبه کوچک فعلی را قرار داده است. این خطبه در نسخه چاپی ۱۹۱۰ مصر آمده است. آقا بزرگ تهرانی در *الذريعة*، ج ۷، ص ۲۰۶

می‌نویسد: این خطبه را در دست آقای مدرسی چهاردهی دیده است. استاد محیط طباطبایی نیز آن را دیده است ولی نمی‌داند در کجا. رک: مقدمه محیط طباطبایی بر *ملا و نحل*، ترجمه افضل‌الدین ترکه، تحقیق جلالی نائینی، ص ۱۳.

از کار برکنار شد و به زندان افتاد و شهرستانی نیز راهی شهر خویش شد. شاید در همان سفر حج یا در وقتی که نزد نقیب ترمذ بود یا بعد از رجوع به زادگاهش به یکی از صادقین برخورد و تعالیم باطنی تأویلی را از وی آموخت. او خود می‌نویسد:

و کسی که در وادی امن در مکانی مبارک از شجره طیبه ایستاده بود، مرا ندا داد که «یا ایها الذین امنوا اتقوا الله و کونوا مع الصادقین»؛ لذا راست‌گویان را چون عاشقی طلب کردم. در آن هنگام بنده‌ای از بندگان صالح خدا را یافتم. از وی مناهج خلق و امر و مدارج تضاد و ترتب و دو وجه عموم و خصوص و دو حکم مفروغ و مستأنف را آموختم. او را دریایی یافتم که عجایبش تمام نمی‌شود و غرایبش ته‌نشین نمی‌شود. متحیر ماندم که شنا کنم، و حال آن که دست‌هایم توان نداشت و ساحل بعید بود، و یا کشتی‌ای بخواهم که غاصبی آن را غصب یا عالمی آن را سوراخ کرده است. او به من اشاره کرد، کسی که اشاره‌اش نجات‌بخش بود، که به تلاقی دو دریا روم یا چیزی را فراموش کنم... من او را انسان بزرگی یافتم و پیروی‌اش کردم و رشد یافتم و آتشی جستم که در آن هدایت بود.^۱

طی همین سال‌ها او در خوارزم مجالس و عظی داشته است و بیشتر بر اصول حکمت سخن می‌گفته است،^۲ که تنها یک مجلس از آن مجالس به ما رسیده است که در آینده به آن خواهیم پرداخت. شهرستانی بعد از مراجعه به شهرستان، کتب مهم دیگر خویش را نگاشت، مثل نهاية الاقدام که آن را بر اساس کلام اشعری نوشت و مفاتیح الاسرار و مصابیح الابوار که سراسر تفسیری تأویلی و باطنی است. وقتی که سپاه ترکان سلجوقی، در سال ۵۴۸، خوارزم و نیشابور و شهرستان را محاصره کرد، حکومت سلطان سنجر به تاریخ پیوست و جسد شهرستانی به خاک سپرده شد.^۳

۱. مفاتیح الاسرار، تحقیق آذر شب، ج ۱، ص ۱۰۶ و ۱۰۷. درباره عموم و خصوص ر. ک: حمیدالدین کرمانی، راحة العقل، ص ۲۷۰.

۲. خوارزمی می‌گوید: او در وعظی قال رسول الله نمی‌گفت و بر اصول حکمت وعظ می‌کرد. ر. ک: سبکی، طبقات الشافعیه، ج ۶، ص ۱۳۰.

۳. درباره جنگ ترکان با سلطان سنجر و محاصره شهرستان ر. ک: البدایة و النهایة، ج ۱۲، ص ۲۷۸؛ الکامل فی التاریخ، ج ۷، ص ۹۹. طرفه آن است که هیچ کدام از مورخان، نامی از شهرستانی به میان نیاورده‌اند، حتی جوینی در جهانگشای جوینی،

ج) آثار شهرستانی

بنابر نقل بیهقی، تألیفات او بیشتر از بیست کتاب است.^۱ تعداد کتاب‌ها و رساله‌های وی را بیست و پنج، هفده، نوزده و دوازده نیز گفته‌اند که بعضی از این آثار مع‌الأسف اکنون موجود نیست یا ما از آنها بی‌خبریم؛ ولی آنچه به طور حتم نوشته اوست، به قرار زیر است:

۱. آثار مطبوع

۱-۱. الملل والنحل: این کتاب چندین چاپ دارد که بهترین چاپ آن، ویرایش دوم محمد بن فتح بدران در سه جلد است. بدران کتابی هم به نام المدخل الی الملل والنحل دارد.

۱-۲. نهاية الاقدام فی علم الکلام: این کتاب از آخرین آثار شهرستانی است. این اثر به همت آلفرد جیوم در لیدن هلند چاپ شده است.

۱-۳. مصارعة الفلاسفة: این کتاب را، که بنا به درخواست نقیب ترمذ در هفت مسئله بر ضد ابن سینا نوشته است،^۲ اولین بار در مصر در سال ۱۹۷۶ به دست سهیر مختار بر اساس تنها نسخه کتابخانه بغداد چاپ شد. همین تصحیح به همراه مصارع المصارع، اثر خواجه نصیرالدین طوسی، را کتابخانه آیت‌الله مرعشی چاپ کرد و اخیراً در سال ۱۹۹۷، موفق فوزی الجبر از روی همان نسخه بغداد آن را مجدداً تصحیح و منتشر کرده است.

۱-۴. مفاتیح الاسرار و مصابیح الابراز: این کتاب در تفسیر سوره حمد و بقره است که نسخه خطی آن به همت انتشارات نُسَخ خطی چاپ شده و تاکنون تا آخر سوره حمد به دست دکتر آذرشب تصحیح شده، دفتر نشر میراث مکتوب آن را در یک جلد چاپ

→ رشیدالدین فضل‌الله در جامع التواریخ و کاشانی در زبدة التواریخ؛ ابن‌اثیر و ابن‌کثیر نیز در تواریخ خود به این نکته اشاره نکرده‌اند.

۱. تاریخ حکماء الاسلام، ص ۱۶۱.

۲. رک: مقدمه مصارع الفلاسفة که شهرستانی بر این امر تصریح می‌کند.

کرده است؛ مابقی آن نیز در دست تصحیح است. یقینی است که این کتاب نوشته شهرستانی است.

۱-۵. رساله‌ای در جوهر فرد یا جزء لایتجزا یا مسئله‌ای در اثبات واجب الوجود که در انتهای نهایه الاقدام به دست آلفرد جیوم تصحیح و چاپ شده است.

۱-۶. مجلس مکتوب در خلق وامر: این مجلس در خوارزم برگزار شده است و اولین بار جلالی نائینی آن را تصحیح و در ابتدای ملل و نحل ترجمه افضل‌الدین ترکه چاپ کرده است. ایشان همین مجلس را در کتاب شرح احوال شهرستانی و در ابتدای کتاب توضیح الملل در ترجمه ملل و نحل آورده است و آقای آذرشب آن را به عربی ترجمه و در انتهای جلد نخست مفاتیح الاسرار چاپ کرده است.

۱-۷. رساله‌ای در علم واجب الوجود یا گفت‌وگوی شهرستانی و ایلاقی یا رساله شهرستانی به ایلاقی که این رساله را به شرف‌الزمان ایلاقی^۱ فیلسوف مشهور زمان خود، نوشته و از او خواسته است که علم مطلق خدا را برایش ثابت کند. این رساله به همت محمدتقی دانش‌پژوه تصحیح و در مجله نامه آستان قدس چاپ شده است.^۲

۲. آثار مفقود

شهرستانی کتاب‌های دیگری نیز نگاشته است که اکنون در دسترس ما نیست. از این آثار یا خود شهرستانی در ضمن آثار دیگر نامی به میان آورده است، یا دیگران دیده و مطلبی از آنها نقل کرده‌اند، یا به او منسوب‌اند. نام این نوشته‌ها از این قرار است: ۱. الارشاد الی عقائد العباد؛ ۲. رساله فی المبدأ والمعاد یا رساله‌ای در معاد؛ وی از این کتاب و رساله در نهایه الاقدام یاد می‌کند؛^۳ تاریخ؛^۴ العیون والأخبار؛ از این دو کتاب در مفاتیح الاسرار نام می‌برد؛^۵

۱. محمد بن یوسف ایلاقی نیشابوری، شاگرد بهمنیار و عمر خیام متوفای ۵۳۶.

۲. محمدتقی دانش‌پژوه، مقاله «گفت‌وگوی شهرستانی و ایلاقی»، نامه آستان قدس، شماره ۳، دوره نهم، (۳۵ مسلسل) بی‌تاریخ (احتمالاً سال ۱۳۴۸ ش.).

۳. نهایه الاقدام، ص ۵۵ و ۴۶۹.

۴. عده‌ای قائل‌اند این کتاب در تاریخ حکمای اسلام است و بعضی احتمال داده‌اند که در تاریخ فلسفه باشد. کیورتن در مقدمه خود بر ملل و نحل نوشته است: کتابی در دست بلاند موجود است که چیزی که نشان‌دهنده این باشد که از شهرستانی است در آن وجود ندارد، ولی من تطبیق کردم و مقارنت زیادی بین این کتاب با ملل و نحل یافتم. من فکر می‌کنم این کتاب از

۵. شبهات ارسطو و برقلس و ابن سینا و نقضها، که در ملل و نحل از آن نام می‌برد؛^۶ در نهایت اقدام می‌نویسد: «این کتاب (نهایت اقدام) در بیست مسئله و قاعده در بیان نهایتات اقدام اهل کلام بود و اگر اجل مهلت دهد در بیست مسئله دیگر نهایتات اوهام حکمای الهی را شرح خواهیم داد».^۷ ولی نمی‌دانیم این کتاب را نوشته است یا نه. بیشتر محققان، مثل بدران و صاحب منهج الشهرستانی و سهریر محمد مختار و... قائل اند که آن را نوشته است ولی اکنون در دست ما نیست؛^۸ صاحب تبصرة العوام می‌نویسد: «شهرستانی از اشاعره در قصه یوسف گوید: که برادران یوسف انبیا بودند».^۹ این کتاب به نام شرح سوره یوسف یا تفسیر سوره یوسف هم نامیده شده است. ابن تیمیه می‌گوید: «گفته می‌شود، شهرستانی تفسیر سوره یوسف را بر مذهب اسماعیلیه نوشته است».^{۱۰} میرداماد در قبسات می‌نویسد: «شهرستانی در کتابش به نام المناهج و البیانات قائل است که جسم مؤلف از اجزای بالفعل نیست».^{۱۱} این کتاب به نام المناهج و الایات هم ثبت شده است.

اما کتاب‌های منسوب به او عبارت‌اند از: الاقطار فی الاصول، دقائق الاوهام، تلخیص الاقسام لمذاهب الانام، قصة موسى و خضر، غایة المرام فی علم الکلام، رساله‌ای به محمد السهلانی^{۱۲} و کتاب الشجرة الالهية.^{۱۳} از این آثار فقط در کتب تذکره نویسان و فهرست نویسان یاد شده است.

→ شهرستانی است. و کارادی نو می‌گوید: «کتاب تاریخ حکمای ابن قفطی، از قفطی نبوده و از شهرستانی است و اشتباهاً به ابن قفطی نسبت داده شده است. گفتنی است که ترجمه تاریخ حکماء ابن قفطی به نام تاریخ الحكماء قفطی توسط دانشگاه تهران به تصحیح بهین دارائی چاپ شده است و جالب این است که با این که ابن قفطی یک قرن بعد از شهرستانی می‌زیسته است در این کتاب نامی از شهرستانی نیامده است، در حالی که در تاریخ حکمای بیهقی معاصر شهرستانی و تاریخ حکمای شهرزوری در قرن بعد اسم شهرستانی وجود دارد؛ ولی احتمال کارادی نو هم صحیح نیست، چون از کسانی که سال‌ها بعد از شهرستانی وفات یافته‌اند نام می‌برد، مثل ابن که می‌نویسد: هبة الله بن صاعد در سال ۵۶۰ وفات یافت (ص ۴۶۶)؛ یا مسعود بن ابی محمد در سال ۶۱۶ وفات یافت (ص ۲۵۶)؛ حسنون در ۶۱۵ وفات یافت (ص ۲۲۵) و... رجوع به تاریخ الحكماء قفطی، ۵. چاپ نسخه خطی مفاتیح الاسرار، ص ۱۲۶ ب.

۶. ملل و نحل، ترجمه بدران، ج ۲، ص ۱۵۹. ۷. نهایتة الاقدام، ص ۵۰۳ و ۵۰۴.

۸. تبصرة العوام فی معرفة مقالات الانام، تصحیح عباس اقبال، ص ۱۶۰.

۹. دره تعارض العقل و النقل، ج ۵، ص ۱۷۳ به نقل از منهج الشهرستانی، ص ۱۷۹.

۱۰. میرداماد، قبسات، تصحیح مهدی محقق، ص ۱۸۵.

۱۱. احتمالاً این رساله تصحیف رساله‌ای به محمد الایلاتی است.

۱۲. سهریر مختار در الشهرستانی و آراؤه الکلامیه و الفلسفیه، ص ۱۰۰، به نقل از اسفار، ج ۳، ص ۱۹ چاپ قدیم، این کتاب را به شهرستانی نسبت می‌دهد که این نسبت اصلاً صحیح نیست. از الشجرة الالهية سه بار در اسفار نامی به میان آمده است (ج ۷، ص ۲۴۵؛ ج ۶، ص ۱۸۱؛ ج ۱، ص ۱۱۵) و در هر سه مورد ملاصدرا آن را به محمد شهرزوری نسبت داده است نه به

(د) مذهب شهرستانی در دیدگاه و تحقیق پیشینیان

۱. دیدگاه نویسندگان در باب اشعری بودن شهرستانی

شاید اولین فرد که شهرستانی را اشعری دانسته است، صاحب تبصرة العوام باشد که قول او را نقل کردیم.^۱ سپس ابن خلکان (م ۶۸۱) او را متکلمی بر مذهب اشعری دانسته، تمام مطالبش را از کتاب ذیل سمعانی نقل می‌کند؛ لذا از تمایلش به اهل قلاع اصلاً صحبتی به میان نمی‌آورد.^۲ یافعی (م ۷۶۸) نیز چون از ذیل نقل می‌کند او را متکلمی اشعری دانسته است.^۳ سبکی (م ۷۷۱) از تحبیر سمعانی نقل می‌کند که شهرستانی متهم بوده که به اهل قلاع (اسماعیلیان) میل داشته است؛ ولی سپس در این مسئله تردید می‌کند و می‌گوید: «تصانیف شهرستانی غیر از این را می‌رسانند. ملل و نحل در نزد من بهترین کتاب در این باب است؛ شاید در کتاب تحبیر سمعانی دس و تحریفی صورت گرفته باشد و گرنه چرا در ذیل این مطلب را نگفته است؟ ولی صاحب کافی هم گفته است او در اعتقاد خبط دارد».^۴ لذا سبکی از مرددین است ولی تمایل دارد که این تهمت را از چهره او بزداید. علامه حلی (م ۷۲۶) او را اشد متعصبان نسبت به امامیه می‌داند ولی نگفته است که مذهبش چیست.^۵ علامه مجلسی (م ۱۱۱۱) او را از عامه می‌داند و درباره مذهبش مطلبی بیان نکرده است.^۶ ابن حجر عسقلانی (م ۸۵۲) از خوارج می‌نقل می‌کند که شهرستانی متهم به الحاد است ولی مایل است که این تهمت را از دامان او پاک کند؛ لذا می‌گوید: این مطالب را از باب جدل گفته است.^۷ صاحب الفدیر بدون این که از مذهب شهرستانی صحبتی کند، او را سنی‌ای می‌داند که نسبت‌های ناروایی به شیعه زده است. علامه امینی اشکالاتی را که از دیدگاه شیعه بر کتاب ملل و نحل شهرستانی وارد است، یک جا جمع‌آوری کرده است. جالب است که در انتها، از قول خوارج می‌نقل می‌کند که

→ (ج ۷، ص ۲۴۵؛ ج ۶، ص ۱۸۱؛ ج ۱، ص ۱۱۵) و در هر سه مورد ملاحظه آن را به محمد شهرزوری نسبت داده است نه به محمد شهرستانی، و ملاحظه از کتب شهرستانی فقط به ملل و نحل (ج ۳، ص ۱۱۲؛ ج ۵، ص ۲۲۳) و مصارعة الفلاسفة (ج ۶، ص ۳۹) اشاره می‌کند. ۱. تبصرة العوام ص ۱۶۰.
 ۲. وفیات الاعیان، ج ۴، ص ۲۷۳، شماره ۶۱۱.
 ۳. مرآة الجنان و عبرة اليقظان، ج ۳، ص ۲۸۹.
 ۴. طبقات الشافعیة الكبرى، ج ۶، ص ۱۲۸.
 ۵. منهاج السنة، ج ۳، ص ۲۰۷. ۶. بحار الانوار، ج ۲۳، ص ۱۷۲.
 ۷. لسان المیزان، ج ۶، ص ۳۰۴-۳۰۶، شماره ۷۷۶۰.

شهرستانی میل به الحاد داشت.^۱ ولی صاحب الغدیر توجه نکرده است که این الحاد یعنی از اسماعیلیان بودن. صاحب روضات الجنات (م ۱۳۱۳) چون تمام مطالبش را از ابن خلکان نقل می‌کند، او را متکلمی اشعری معرفی می‌کند.^۲ صاحب ریحانة الادب هم او را یکی از متکلمان اشعری مذهب می‌داند.^۳ دکتر احمد محمود صبحی، شهرستانی را یکی از بزرگان اشاعره دانسته و حتی در پاورقی، کتابی به نام مناظرات مع الاسماعیلیه به او نسبت می‌دهد، که این کتاب را تنها در فهرست ایشان می‌توان یافت.^۴ استاد جعفر سبحانی، شهرستانی را متکلم اشعری دانسته و حتی قول کسانی را که قائل اند او متمایل به اهل قلاع است رد می‌کند و او را یک اشعری متعصب می‌داند.^۵ سهر مختار قائل است چون او نزد سلطان سنجر از مرتبه بالایی برخوردار بود، لذا اقران او این تهمت (اسماعیلی بودن) را به او زده‌اند تا او را از چشم سلطان بیندازند و گرنه شهرستانی یک متکلم اشعری بوده است.^۶ رضا استادی هم با توجه به مطالب الغدیر او را اشعری می‌داند.^۷ صاحب معجم المؤلفین او را یک متکلم اشعری معرفی می‌کند.^۸ علی ربانی گلپایگانی هم به تبع استاد خود، آیت الله سبحانی، ایشان را اشعری می‌داند.^۹ دایرة المعارف بستانی،^{۱۰} علی اصغر حلبی در تاریخ فلاسفه ایرانی،^{۱۱} دهخدا در لغت‌نامه^{۱۲} و... به تبع تذکره نویسانی چون ابن خلکان و سبکی، شهرستانی را متکلمی اشعری می‌دانند. صاحب منهج الشهرستانی با بررسی خوب خود در این زمینه، سرانجام به این نظر متمایل می‌شود که شهرستانی از ابتدای زندگی تا اواخر عمر، اسماعیلی مذهب بوده و در اواخر عمر خویش به کیش اشعری رجوع کرده است.^{۱۳}

۱. الغدیر، ج ۳، ص ۱۴۲ - ۱۴۷. ۲. روضات الجنات، ج ۸، ص ۲۶. شماره ۶۷۵.

۳. ریحانة الادب، ج ۳، ص ۲۷۲. ۴. فی علم الکلام، ج ۲، ص ۲۳۹ - ۲۷۶.

۵. فرهنگ و عقاید و مذاهب اسلامی، ج ۲، ص ۲۸۵ - ۲۹۰ و بحوث فی الملل و النحل، ج ۲، ص ۳۳۹ - ۳۴۴. آقای سبحانی اهل قلاع را قرامطه معنا کرده است ولی گویا صحیح نزاریان باشد نه قرامطه.

۶. سهر مختار، شهرستانی و آراوة الکلامیة و الفلسفیه، ص ۳۶۲ به نقل از منهج الشهرستانی، ص ۱۲۴.

۷. مقدمه‌ای بر ملل و نحل، ص ۱۸، چاپ جامعه مدرسین.

۸. عمر رضا کخاله، معجم المؤلفین، ج ۱۰، ص ۱۸۷. ۹. فرق و مذاهب کلامی، ص ۲۰۵.

۱۰. دایرة المعارف بستانی، ج ۲، ص ۲۹۷. ۱۱. تاریخ فلاسفه ایرانی، ص ۴۸۸.

۱۲. لغت‌نامه دهخدا، ج ۱۰، ص ۱۴۶۱۱.

۱۳. منهج الشهرستانی فی کتابه الملل و النحل، ص ۱۳۳ - ۱۹۶ و ۶۸۱.

۲. دیدگاه نویسندگان در باب اسماعیلی بودن شهرستانی

عبدالکریم بن محمد سمعانی (م ۵۶۲)، شاگرد شهرستانی، در التحیر فی المعجم الکبیر می‌گوید: «او در کلام امام بود... ولی متهم به الحاد [= اسماعیلی‌گری] و میل به سوی آنها است. او در تشیع غالی بود».^۱ همین مطلب را در معجم الشیوخ خود نقل می‌کند،^۲ ولی در الذیل^۳ این مطلب نیامده است. ظهیر الدین بیهقی (م ۵۶۵)، یکی دیگر از معاصران وی، می‌نویسد: «[شهرستانی] تفسیری در دست تألیف داشت که آیات قرآن را بر اساس قواعد شریعت و حکمت تأویل می‌کرد. بدو گفتم: این عدول از طریق صواب است و در قرآن فقط روش تأویل سلف صحیح است، چنان که غزالی می‌نمود. او از سخنان من ناراحت شد».^۴ معاصر دیگر وی، خوارزمی (م اواخر قرن ششم)، در تاریخش می‌نویسد: «شهرستانی مایل به الحاد (اسماعیلیان) بود و در اعتقاداتش خبط وجود داشت».^۵ صاحب کافی هم او را متمایل به اهل قلاع و دارای خبط در اعتقاد می‌داند.^۶ ابن تیمیّه فقط بر اساس ملل و نحل شهرستانی، بدون این که از کتب دیگر او مثل مفاتیح الاسرار یا مجلس مکتوب خبر داشته باشد، او را متمایل به شیعه دانسته، می‌گوید: «کتاب ملل و نحل شهرستانی نشان می‌دهد که او متمایل به شیعه و احتمالاً اهل قلاع باشد و شاید نقیب ترمذ هم فردی اسماعیلی بوده که مذهب خود را کتمان می‌کرده است».^۷

شهرزوری به نقل از بیهقی او را متمایل به اهل قلاع می‌داند و تأویلات وی را موافق تأویلات باطنیه می‌شمرد.^۸ خواجه نصیرالدین طوسی که خود سی سال با اسماعیلیه

۱. التحیر فی المعجم الکبیر، ج ۲، ص ۱۶۰-۱۶۲.

۲. معجم الشیوخ، فیلم ش ۲۱۹ دانشگاه تهران (به نقل از محمد تقی دانش‌پژوه در مقاله «داعی الدعوات شهرستانه»).

۳. نمی‌دانیم این کتاب، ذیل أنساب سمعانی است یا ذیل معجم الشیوخ؛ همه به اسم الذیل نقل کرده‌اند و گویا چاپ شده است ولی ما آن را نیافتیم. ۴. تمة صوان الحکمة معروف به تاریخ حکماء الاسلام، ص ۱۶۱.

۵. مع الألف تاریخ خوارزمی اکنون موجود نیست و گویا از بین رفته ولی معجم البلدان این مطلب را برای ما نگه داشته است. (یاقوت حموی، معجم البلدان، ج ۳، ص ۳۷۶).

۶. ابن حجر نوشته، خوارزمی صاحب کافی است، ولی نمی‌دانیم کافی چه نوع کتابی و در چه زمینه‌ای است. ولی این مطلب را سبکی در طبقات الشافعیه، ج ۶، ص ۱۳۰ و ابن حجر در لسان المیزان نقل کرده‌اند (ج ۶، ص ۳۰۵).

۷. منهاج السنة النبویة، ج ۳، ص ۲۰۷-۲۴۴؛ این تیمیه اکثر مقدمات ملل و نحل شهرستانی را دروغ می‌داند و در این صفحات به جواب آنها پرداخته است. در این باره بیشتر صحبت خواهیم کرد.

۸. نزهة الارواح و روضة الافرح یا تاریخ حکماء اسلام، ترجمه شمس‌الدین شهرزوری، ترجمه مقصود علی تبریزی، ص ۴۰۱

همکاری نزدیکی داشته است، در رساله سیر و سلوک می نویسد:

اما پدر بنده که مردی جهاندار بود و سخن اصناف مردم شنیده بود و تربیت از خال خود که از جمله شاگردان و مستفیدان داعی الدعاة تاج الدین شهرستانه [یافته] بود، در تقلید آن قواعد مبالغه کمتر نمودی، بنده کمترین را به تحصیل فنون علم و استماع سخن در باب مذاهب و مقالات ترغیب کردی.... و در باطن چون به آن مقام رسید که بدانست حق با تعلیمیان [تعلیم و دعوت جدید حسن صباح] است.^۱

و همچنان که می دانیم، داعی الدعات از القاب داعیان اسماعیلی است. و در این عبارات شهرستانی (شهرستانه) به این لقب ملقب شده است. ابن عماد حنبلی (م ۱۰۸۹) می نویسد: «او متهم به مذهب باطنیه است».^۲ برنارد لوئیس می نویسد: «او از عقاید و آرای گذشتگان و عقاید اسماعیلیان عمیق تر از پیشینیان خود خبر داشته و خود متهم به داشتن عقاید اسماعیلی است».^۳ آقا بزرگ تهرانی نقل می کند که استاد محیط طباطبایی در رساله شهرستانی خویش ثابت کرده که شهرستانی در باطن اسماعیلی مذهب بوده و مذهب خود را پنهان می کرده است.^۴ استاد جلالی نائینی با الهام گرفتن از محیط طباطبایی در مقدمه خویش بر ملل و نحل ترجمه افضل الدین ترکه و در کتابی مستقل به نام شرح حال و آثار شهرستانی و نیز در مقدمه توضیح الملل در ترجمه ملل و نحل قائل است که شهرستانی اسماعیلی مذهب بوده است.^۵ محمد تقی دانش پژوه، طی دو مقاله به بررسی آثار و مذهب شهرستانی پرداخته و با توجه به کتاب مفاتیح الاسرار و مجلس مکتوب خلق و امر قائل است که او از ابتدا اسماعیلی بوده است و با توجه به مطالب

۱. رساله سیر و سلوک، ص ۷ تا ۳ و رجوع کنید به:

Nasir Al-din Tusi, *Contemplation and Action*, Translated and edited by S. J. Badakhchani, p.11, 26, 63.

وی در ص ۱۱ می نویسد: «دعوت حسن صباح را شهرستانی دعوت جدید نامید»؛ و در ص ۶۳ می نویسد: «احتمالاً فصول اربعه حسن صباح ساخته خود شهرستانی است که آن را به حسن صباح نسبت داده است و جوینی و رشیدالدین آن را الزامات معنا کرده اند». ۲. شذرات الذهب، ج ۴، ۱۴۹.

۳. تاریخ اسماعیلیان، ترجمه بدره ای، ص ۱۳ - ۱۴.

۴. متأسفانه نتوانستیم رساله شهرستانی استاد محیط طباطبایی را به دست آوریم. بنابر نقل استاد جلالی نائینی، این رساله منتشر نشده است؛ و نیز الذریعة، ج ۷، ص ۲۰۶ ذیل خطبه ملل و نحل شهرستانی.

۵. ترجمه ملل و نحل، ص ۱۳؛ توضیح الملل، ص ۱۱ - ۲۶؛ کتاب شرح احوال شهرستانی عین مقدمه توضیح الملل است، بی هیچ کم و زیادی.

خواجه نصیر در دو کتاب رساله سیر و سلوک و مصارع المصارع، شهرستانی را داعی الدعات منطقه خراسان می‌داند.^۱ لذا مقاله خویش را به عنوان «داعی الدعاة تاج‌الدین شهرستانه» معنون ساخته است.^۲

ویلفرد مادلونگ در مقاله «برخی از جنبه‌های کلام اسماعیلی، سلسله نبوت و خدای ماورای هستی» که با ویرایش سید حسین نصر در سال ۱۹۷۷ در تهران چاپ شده و سپس ترجمه آن در کتاب مکتب‌ها و فرقه‌های اسلامی در سده‌های میانه منتشر شده است، به این مطلب پرداخته، می‌نویسد: این سینا که عقاید اسماعیلیه را از پدرش آموخته بود، آن را نپذیرفت و دستگاه فلسفی بوعلی به شدت با کلام مبتنی بر نبوت اسماعیلی معارضه نمود، ولی اسماعیلیان تا یک قرن مطالب او را بی‌پاسخ گذاشتند. شهرستانی که به عنوان متکلم اشعری مذهب شناخته می‌شود با آزاداندیشی به همه مذاهب علاقه نشان می‌دهد ولی در نهان به آیین نزاری اسماعیلی تمایل داشته است و احتمالاً معلم صادق او شخصیتی اسماعیلی بوده است. او در سراسر زندگی به دفاع از آرای اسماعیلیان پرداخته است. شهرستانی اولین اسماعیلی مذهبی است که به مخالفت با ابن‌سینا پرداخت و کتاب المصارعة وی در رد مابعدالطبیعه ابن‌سینا است. کتاب المصارعة کاملاً با کلام سنتی اسماعیلیه موافق است.^۳

باید توجه داشت که در مکتب بوعلی خدا هستی دارد، مثل موجودات دیگر، ولی واجب الوجود است، ولی در کلام اسماعیلی خدا فوق هستی است. در دستگاه بوعلی، پیامبران در رتبه‌ای بعد از عقل دهم قرار می‌گیرند ولی در فلسفه اسماعیلی، پیامبران هم‌رتبه و حتی در بعضی موارد مافوق عقول‌اند. اینان متوسطات عالم امر و آنان

۱. بسیار باعث تعجب است که کسی داعی الدعات باشد، یعنی رتبه دوم یا سوم در سلسله دعوت اسماعیلی را دارا بوده، بعد از امام و حجت همه کاره باشد ولی هیچ کدام از اسماعیلی‌مذهبان او را به عنوان اسماعیلی مذهب قبول نداشته باشند. مصطفی غالب در مقدمه راحة العقل، ص ۳۵ و در اعلام الاسماعیلیه و هشام یحیی در الاسماعیلیه بین الحقائق و الاباطیل و عارف نامر در تاریخ الاسماعیلیه، ج ۱، ص ۲۴ شهرستانی را از اهل سنت دانسته و حتی کتاب ملل و نحل او را مشوه و مخلوطی از سقیم و صحیح می‌دانند. لذا این حقیر به هیچ وجه نمی‌تواند کلام خواجه را مبنی بر این که شهرستانی داعی الدعات اسماعیلیه خراسان باشد بپذیرد. از این کلام باید تفسیر دیگری صورت بگیرد.

۲. نامه آستان قدس شماره ۲ و ۳، دوره هفتم، بدون تاریخ، ص ۸۱ تا ۶۱ و ۷۱.

۳. مکتب‌ها و فرقه‌های اسلامی در سده‌های میانه، ترجمه جواد قاسمی، ص ۲۴۶ - ۲۴۹.

متوسطات عالم خلق‌اند. مادلونگ، هم در این کتاب و هم در کتاب فرقه‌های اسلامی^۱ متأثر از جلالی نائینی و دانش‌پژوه است. بحث انطباق کتاب مصارعة با کلام سنتی اسماعیلیه در کلام مادلونگ تماماً برگرفته از دانش‌پژوه است. در این باره بیشتر صحبت خواهیم کرد. موتگمری وات در کتاب فلسفه و کلام اسلامی می‌نویسد:

وی [شهرستانی] هم به گرایش و هم به فعالیت اسماعیلی متهم بود. اتهام اسماعیلی شاید معلول این امر باشد که همه کتاب‌های خود را به نام ولی نعمت خود نوشت که سرپرست علویان در ترمذ بود.^۲

موتگمری وات توجه نکرده است که وقتی شهرستانی شروع به تألیف تفسیر خود به نام مفاتیح الاسرار کرد، دیگر نقیب ترمذ در این عالم نبود و شهرستانی، رانده از همه‌جا، در گوشه خانه خود با قلم ودوات و کاغذ نجوا می‌کرد. دکتر فرهاد دفتری با تأثیر از دانش‌پژوه و جلالی نائینی و احتمالاً مادلونگ، شهرستانی را در اواخر عمر اسماعیلی مذهب می‌داند.^۳ دکتر دینانی طی دو مقاله به بررسی گشتی (المصارعة) شهرستانی با ابن سینا و خواجه نصیر با شهرستانی پرداخته، و با توجه به گفته‌های دانش‌پژوه و جلالی نائینی او را شیعی باطنی می‌داند. ایشان کشتی شهرستانی با پهلوان فلسفه را ناشی از جاه‌طلبی و غرور دانسته است.^۴ جی. مونت در مقاله «شهرستانی» در دایرة المعارف اسلام با توجه به نوشته‌های جلالی نائینی، دانش‌پژوه، فرهاد دفتری و مادلونگ، او را در باطن، اسماعیلی‌ای می‌داند که کیش خود را به خاطر اوضاع و شرایط زمانه اظهار نمی‌کرده است.^۵ پرویز اذکایی، فهرست‌کننده مطالب نسخه خطی مفاتیح الاسرار، طی مقاله‌ای می‌نویسد: «در دست داشتن فصول اربعه حسن صباح که یک سند درون سازمانی است، خود دلیل اسماعیلی بودن شهرستانی است و وفور اصطلاحات مکتب اسماعیلیان در کتاب مفاتیح الاسرار نشان می‌دهد که او یک اسماعیلی

۱. فرقه‌های اسلامی، ترجمه ابوالقاسم سری، ص ۱۶۵.

۲. فلسفه و کلام اسلامی، ترجمه ابوالفضل عزتی، ص ۱۴۰.

۳. تاریخ و عقاید اسماعیلی، ص ۴۲۳ و مختصری در تاریخ اسماعیلیه، ص ۱۸۱ هر دو ترجمه فریدون بدره‌ای.

۴. ماجرای فکر فلسفی در جهان اسلام، ج ۱، ص ۲۵۲ - ۲۷۶.

تمام عیار بوده است. او به مکتب اخوان الصفا گرایش دارد.^۱ ولی فرهاد دفتری معتقد است که: مکتب اخوان الصفا در بین اسماعیلیان یک مکتب مطرود است. اسماعیلیان مکتب خراسان مخصوصاً مکتب ابوحاتم رازی را پذیرفتند.^۲ دکتر آذرشب در رساله دکتری خویش و در مقدمه مفصل خود بر مفاتیح الاسرار و در مقاله‌ای در تراث، شهرستانی را فردی مستقل از مذهب خاص دانسته که شدیداً به دو مکتب نزاریان و اشعریان متمایل بوده است.^۳ رسول جعفریان بدون ذکر منبعی می‌نویسد: «او در باطن تفکر اسماعیلی داشته و در ظاهر خود را شافعی و اشعری می‌نموده است».^۴

۳. مرددان و خاموشان

اگرچه بعضی از افراد پیش‌گفته به ظاهر مرددند، ولی از کلام آنها تمایل به سوی یک طرف فهمیده می‌شد؛ لذا آنها را در ذیل دو عنوان گذشته آوردیم. و اما کسانی که درباره مذهب شهرستانی سکوت اختیار کرده و او را فقط به عنوان متکلم یا فیلسوف معرفی کرده‌اند عبارت‌اند از: عبدالرحمن بدوی در تاریخ اندیشه‌های کلامی (وی بدون ذکر مذهب او می‌نویسد: «منطقه او به منطقه حاکمیت اسماعیلیان نزدیک بود»)^۵؛ جمال‌الدین اتابکی (م ۸۷۴) در النجوم الزاهرة^۶؛ شیخ عباس قمی در الکنی واللقاب^۷؛ زرکلی در الأعلام^۸ و...

ه) مذهب شهرستانی از لابه‌لای آثار وی

۱. ملل و نحل: شهرستانی به دلیل سماحت و آزاداندیشی در نقل اقوال مذاهب اسلامی و

۱. مقاله «کنانی چند از تفسیر شهرستانی» مجله آینه میراث، سال اول، شماره ۱، تابستان ۷۷. این مقاله قبلاً و عیناً در مجله معارف، دوره پنجم، شماره ۳، آذر ۱۳۶۷، ص ۱۱۷ تا ۱۲۷، مرکز نشر دانشگاهی چاپ شده است.

۲. تاریخ و عقاید اسماعیلیه، فرهاد دفتری ص ۲۸۳ - ۲۸۵.

۳. مقاله «اهل بیت در رأی صاحب ملل و نحل»، تراث، شماره ۳ (مسلسل ۱۲)، سال سوم، رجب ۱۴۰۸؛ مفاتیح الاسرار، ج اول، ص ۶۲ - ۸۵.

۴. از طلوع طاهریان تا غروب خوارزمشاهیان، ص ۳۳۶ و تاریخ تشیع، ج ۲، ص ۵۱۱. (در این کتاب از سمعانی نقل می‌کند).

۵. تاریخ اندیشه‌های کلامی در اسلام، ترجمه حسین صابری، ج ۲، ص ۱۸۱.

۶. النجوم الزاهرة فی ملوک المصر والقاهرة، ج ۵، ص ۳۰۵.

۷. الکنی واللقاب، ج ۲، ص ۳۳۸. ایشان نامی از مذهب او نمی‌برد ولی از سمعانی نقل می‌کند که میل به الحاد داشت.

۸. الأعلام، ج ۶، ص ۲۱۵.

مکتب‌های فلسفی مورد توجه عموم علاقه‌مندان به ملل و نحل است. مواردی که سلفی‌گران را به خشم می‌آورد و باعث نسبت تشیع از جانب آنان به شهرستانی می‌شود به قرار زیر است: شهرستانی در ابتدای کتاب ملل و نحل مقدماتی را بیان کرده است؛ وی در مقدمه چهارم می‌گوید:

دومین اختلاف در امت اسلام در هنگام مرض پیامبر به وجود آمد که پیامبر متخلفان از جیش اسامه را لعنت کرد و عده‌ای مخالفت کردند و به جیش اسامه نپیوستند. اختلاف بعدی در موت پیامبر بود که عمر گفت: پیامبر نمی‌میرد و به آسمان رفته است. چهارمین اختلاف در مکان دفنش بود و پنجمین اختلاف در امامت بود که عده‌ای در سقیفه جمع شدند و انصار و مهاجر با هم اختلاف نمودند، ولی امیرالمؤمنین علی بن ابی‌طالب - رضی الله عنه - به امور پیامبر از دفن و کفنش مشغول بود و ملازم قبر پیامبر بود، بدون نزاع و اختلاف. ششمین اختلاف در فدک و ارث و هفتمین آن در مانعین زکات بود و هشتمین اختلاف در نصب عمر بود...

سپس مطاعن عثمان را بر می‌شمرد و اختلاف دهم را خروج طلحه و زبیر بر حضرت امیر دانسته، می‌گوید: «اگرچه حق با علی بود ولی حق این است که طلحه و زبیر و عایشه توبه کردند... و بالجملة کان - علی رضی الله عنه - مع الحق و الحق معه...»^۱ بحث امامت و این جمله اخیر سلفیان را برآشفته است. ابن تیمیه در جواب این چند صفحه حدود چهل صفحه می‌نویسد و به خاطر این جمله اخیر، شهرستانی را متمایل به شیعه می‌داند.^۲ شهرستانی در ملل و نحل از محمد بن حنفیه تمجید کرده، می‌نویسد:

و السيد محمد بن حنفیه کان کثیر العلم، غزیر المعرفة (کثیر المعرفة) وقاد الفکر، مصیب الخاطر فی العواقب. قد أخیره امیر المؤمنین علی - رضی الله عنه - عن أحوال الملاحم و أطلعه علی مدارج المعالم. و قد أختار العزلة، فأثر الخمول علی الشهرة و قد قیل انه کان مستودعاً علم الأمامة حتی سلم الأمانة علی أهلها و ما فارق الدنيا و قد أقرها فی مستقرها.^۳

و سپس شعر سید حمیری را درباره‌اش می‌آورد. آنچه در این مطالب قابل ملاحظه

۲. منهاج السنه، ج ۳، ص ۲۰۷ - ۲۴۶.

۱. ملل و نحل، تحقیق محمد وکیل، ص ۲۱ - ۲۶.

۳. ملل و نحل، تحقیق وکیل، ص ۱۴۹؛ تحقیق بدران، ج ۱، ص ۱۳۳ ذیل کیساتیه.

است، نسبت دادن علم اسرار و احوال مرگ و زندگی به حضرت امیر و محمد بن حنفیه است و نکته دیگر این است که محمد بن حنفیه را امام مستودع معرفی می‌کند که دقیقاً با سلسله امامان نزاری و اصطلاحات اسماعیلیه منطبق است.^۱ مطلب دیگر این است که می‌گوید او در زمان مرگ امامت را در محل خود مستقر کرد، که این هم مطلبی است صد در صد اسماعیلی؛ چرا که نه اهل سنت و نه حتی امامیه و زیدیه نسبت به محمد بن حنفیه این چنین نگرشی ندارند. شهرستانی درباره زید بن علی می‌نویسد:

برادرش یاقر، محمد بن علی، با او مناظره می‌کرد که چرا شاگرد اصل بن عطا است، کسی که جدشان را در قتال ناکثین و مارقین و قاسطین بر خطا می‌داند و درباره قدر غیر از روش اهل بیت مشی می‌کند و اگر خروج شرط امامت است پس پدرت زین العابدین بنا بر نظر تو امام نیست.^۲

او درباره امام صادق (ع) می‌نویسد:

به یحیی بن زید خبر داد که چگونه مثل پدرش مصلوب خواهد شد و همین طور هم شد و به محمد و ابراهیم خبر داد آنچه بر آنان جاری می‌شود و به آنان گفت که پدرانش به او این اخبار را داده‌اند و گفته‌اند که خروج اهل بیت بر بنی امیه جایز نیست تا آنان از بین روند.^۳

او حدیث دار و حدیث غدیر را نقل کرده، این حدیث را تماماً با جمله «من کنت مولاه فعلی مولاه... و أدرا الحق معه حیث دار، ألاهل بلغث؟ ثلاثاً»^۴ ذکر می‌کند. وی بار دیگر درباره امام صادق می‌نویسد:

او دارای علم کثیری در دین بود و از حکمت سرشار و در دنیا زاهدی تمام‌عیار، و از شہوات دوری می‌جست. او اسرار علوم را به عده‌ای آموخت و متعرض امامت نشد و در خلافت احدی نزاع نکرد و کسی که در دریای معرفت غرق شود درباره رودخانه‌ای طمع نمی‌کند. او از غلات برائت جست. او از غلو و تشبیه و تناسخ و

۱. در کتاب القصيدة الشافية از داعی مجهول، تحقیق عارف ناصر اسماعیلی، ص ۹۸، امام حسن مجتبی و محمد بن حنفیه و امام موسی کاظم به عنوان امام مستودع معرفی شده‌اند. البته بین نزاریان و طیبی‌ها و قرامطه در سلسله امامان مستقر و مستودع و مستور اختلاف شدیدی وجود دارد. ر.ک: فرهاد دفتری، تاریخ و عقاید اسماعیلیه، ص ۱۲۴ - ۱۲۵ و ص ۱۳۵ - ۱۳۷ و ص ۲۰۱ و ۴۳۲.

۲. ملل و نحل، تحقیق وکیل، ص ۱۵۶ ذیل زیدیه.

۳. ملل و نحل، تحقیق وکیل، ص ۱۶۳.

۴. همان.

حلول که غلات می‌گفتند و از غیبت و رجعت و بداهه رافضه قائل اند بری بود...^۱
 شهرستانی در ملل و نحل مسئله نور خفی در صلب پدران پیامبر را قائل است و می‌نویسد:
 ... و ببركة ذلك النور دفع الله تعالى شر أبرهة و ببركة هذا النور رأى تلك الرؤيا في
 تعريف موضع زمزم و... و ببركة ذلك النور كان عبدالمطلب يأمر اولاده بترك الظلم
 و البغى و...^۲

عین همین مطلب را در مواضع عدیده‌ای از مفاتیح الاسرار بیان کرده، ولی این نور را تا
 قیامت متصل دانسته، می‌نویسد: «ارحام پیامبر حامل نور نبوت و نطفه امامت بوده که تا
 قیامت متصل است»،^۳ که این مطلب را فقط در عقاید شیعه می‌توان یافت.^۴ شهرستانی با
 هشام بن حکم بسیار بد برخورد کرده است، ولی در انتها می‌نویسد: «شخصیت حقیقی
 او و رای آنچه در زمینه تشبیه ابراز می‌کند قرار دارد».^۵

اما مواردی که باعث می‌شود این تفکر تا حدی متزلزل شود از این قرار است:
 یکم. وی طعن امامیه نسبت به صحابه را نپذیرفته است و می‌نویسد: «قرآن عدالت
 صحابه و رضایت خدا از آنان را ثابت می‌کند». وی سپس روایت عشره مبشره را نقل
 می‌کند.^۶ ولی باید توجه داشت که تمایل شهرستانی به اسماعیلیه است نه امامیه، و حتی
 خود حسن صباح در نامه‌ای به ملک‌شاه سلطان سلجوقی نسبت به صحابه اظهار ارادت
 کرده، به همین روایت عشره مبشره اشاره می‌کند.^۷

دوم. شهرستانی نقل می‌کند که امام صادق از آنچه رافضه می‌گویند، مثل غیبت و
 رجعت و بداهه، بیزار است.^۸ ولی باید توجه کرد که اولاً اینها تماماً افکار امامیه است، نه
 اسماعیلیه؛ و ثانیاً غیبت امامان اسماعیلی همیشه همراه با حجت است، مثل همان نایبان
 خاص امامیه در غیبت صغری، و وقتی سلسله امامان تاقیامت وجود دارند، نیازی به

۱. همان، ص ۱۶۶. ۲. همان، ص ۴۹۴.
 ۳. مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۱۰۱ الف، ۳۶۱ الف - ب، ۲۳۷ ب، ۲۴۰ ب، ۹۸ الف، ۱۴۵ الف، ۲۳۳ الف، ۲۴۳
 ب، و ۲۴۶ ب.
 ۴. علی بن محمد الولید اسماعیلی، تاج العقاید و معدن الفوائد، ص ۵۵.
 ۵. ترجمه ملل و نحل، ص ۱۴۶، تصحیح محمد رضا نائینی. همچنین رک: علی ربانی گلبابگانی، جزوه صفات خدا، بحث
 هشام بن حکم.
 ۶. ملل و نحل، تحقیق محمد وکیل، ص ۲۳ به بعد.
 ۷. نامه حسن صباح به ملک‌شاه در تاریخ اجتماعی ایران، ج ۹، ۱۹۶؛ و نقش آفرین الموت، ص ۳۱۰-۳۱۶ (به نقل از هشت
 مقاله نصرالله فلسفی).
 ۸. ملل و نحل، تحقیق وکیل، ص ۱۶۶.

رجعت نیست. بداء هم اصل مستمسک امامیه است برای عدم امامت اسماعیل. پس آنچه در ملل و نحل وجود دارد بر ضد امامیه است نه اسماعیلیه. باقی می ماند یک جمله از شهرستانی که در پایان نقل اقوال اسماعیلیان و فصول اربعه حسن صباح می نویسد:

چه بسیار با این جماعت در باب مقدمات مذکور مناظره کردم... چه بسیار درباره احتیاج [انسان به معلم و امام] از این جماعت پرسیدم و گفتم: آن که به او احتیاج است کجاست؟... معلم را بدان منظور خواهند که تعلیم دهد. اینان در تقلید گشوده و هیچ عاقلی نمی پسندد که بدون بصیرت به مذهبی معتقد شود...^۱

مشکل شهرستانی و مثل او، غزالی و فخر رازی در همین نکته نهفته است که اگرچه عقل راهنما است ولی کافی نیست و به معلم احتیاج است؛ پس او کجاست؟ و این همان مشکلی است که امامیه بعد از غیبت امام زمان دچار آن شد و حتی عده ای را واداشت که برای رفع حیرت، کتاب بنویسند^۲ و این بحث هنوز هم ادامه دارد. مطلب دیگر این است که شهرستانی می نویسد:

در هر امتی از امم اقوامی مثل اباحه گران، زنادقه و قرامطه وجود دارند که تشویش در دین از طریق آنها صورت گرفته است و فتنه مردم وابسته به آنهاست.^۳

در این جا شهرستانی به قرامطه تاخته و فتنه و تشویش در دین را به آنان نسبت داده است. این مطلب، با وجود اختلاف شدید قرامطه با فاطمیون و سپس نزاریان، هیچ ایرادی را به شهرستانی وارد نمی کند؛ چرا که نسبت قرامطه به اسماعیلیان، نسبت اسماعیلیان به اثناعشریه است و همان قدر که امامیه به اسماعیلیه روی خوش نشان می دهد، نزاریان به قرامطه روی خوش نشان می دهند.

پس تا این جا دریافتیم ملل و نحل شهرستانی مطلبی را که دال بر ضدیت با اسماعیلیه باشد ندارد و آنچه هست، باید با توجه به عقاید نزاریان، مخصوصاً دعوت جدید حسن صباح نگریسته شود.

۲. مصارعة الفلاسفة: اگر چه در ابتدای مصارعة، شهرستانی عهد کرده است که بر طریق

۱. همان، ص ۱۹۷ - ۱۹۸.

۲. مثل کتاب کمال الدین و انمام النعمة فی اثبات النبیة و کشف الحیرة (شیخ صدوق) و کتاب النبیة (نعمانی).

۳. ملل و نحل، تحقیق وکیل، ص ۲۳۷ و ترجمه آن، ص ۱۸۳ ذیل زروانیه.

حکمت حکما طی طریق کند و طبق مشی آنان جواب بوعلی را بدهد، ولی از چند جمله مصارعة و از چند تصریح خواجه نصیر در مصارع المصارع می‌توان تمایل او را به اسماعیلیان دریافت. با این همه، این را که تمام این کتاب با کلام سنتی اسماعیلیه منطبق است^۱ در مصارعة الفلاسفه نمی‌توان یافت.^۲

یکم. شهرستانی در مصارعه می‌نویسد:

بعضی از حکما قائل اند غنای اکبر برای کسی است که خلق و امر دست او است. خداوند بالاتر از آن است که توصیف به تمام شود، چه برسد به نقص. او متمم هر تامی است و مکمل هر ناقصی است... ولی این حرف باید در هر صفتی حتی وجود هم طرد شود. او موجود است یعنی موجد هر موجودی است و واجب الوجود است یعنی موجب هر وجودی است؛ عالم است یعنی معلم هر عالمی است و قادر است به معنای این که مقدر هر قادری است، که این مطلب منهای آن مرد [ابن سینا] نیست و اگر این مذهب بوعلی بود نباید حکم به عموم وجود و شمول آن کند.^۳

خواجه نصیر در مصارع المصارع جواب می‌دهد:

آنچه او می‌گوید مذهب تعلیمیان است. آنان قائل اند که خدای متعال نه موجود است نه معدوم، بلکه او مبدأ وجود و عدم است و همچنین در هر متقابل و مترتبی خداوند بلندمرتبه‌تر از آنهاست بلکه حاکم بر متقابلان و مترتبان است.^۴

خود شهرستانی در نهایت الاقدام می‌نویسد: «از بعضی حکما نقل شده که درباره صفات باری گفته‌اند: او اوست، نه موجود است نه معدوم و... و این مذهب غالیان و باطنیه هم هست».^۵ وی در ادامه می‌نویسد:

طایفه‌ای از شیعه قائل اند که تعطیل در اسمای حسنی جایز نیست، مثل تشبیه... علی (ع) درباره توحید خداوند می‌فرماید: «لایوصف بوصف... لکننا نطلق الاسماء بمعنی الإعطاء فهو موجود بمعنی انه يعطى الوجود و عالم بمعنی انه واهب العلم

۱. بنگرید محمد تقی دانش‌پژوه، مقاله «دعای الدعوات تاج الدین شهرستانه»، ص ۷۷ و مادلونگ، مقاله «جنبه‌های کلام اسماعیلی...» ص ۲۴۷.

۲. بنگرید دو مقاله ابراهیمی دینانی در: ماجرای فکر فلسفی در اسلام، ج ۱، ص ۲۵۲ - ۲۷۶.

۳. مصارعة الفلاسفه، تحقیق سهر مختار، ص ۶۴ پاورقی؛ سهر مختار می‌نویسد: در نسخه اصلی این را نیافتیم بلکه از مصارع المصارع نقل می‌کنیم.

۴. مصارع المصارع، ص ۸۲، چاپ مرعشی.

۵. نهایت الاقدام، ص ۱۲۸.

للعالمین...» و به محمد بن علی باقر نسبت داده شده که می‌فرمود: عالم است یعنی
واهب العلم است... و این تعطیل نیست...^۱

دوم. شهرستانی در بحث حدوث عالم می‌نویسد: «مذهب ارسطو و فلاسفه اسلام
این است که عالم قدیم است و مثل اینهاست کسی که قائل است کلمات و حروف
قدیم‌اند...»^۲ خواجه در جواب می‌نویسد:

چگونه مذهب احمد بن حنبل را ذکر کردی و هم‌ردیف قول فلاسفه قرار دادی، ولی
از قول کسانی که قائل‌اند کلمات و حروف که از این اصوات و حروف تشکیل
نشده‌اند، قدیم‌اند و واسطه خلق و خالق‌اند و آن را کلمه نامیدند و چه بسیار به
حسب اشخاص متعدد می‌شوند پس آنان کلمات‌اند، حرفی به میان نیارودی؟ و این
مذهب باطنیان است که مصنف هم [شهرستانی] بر آنها متمایل است.^۳

خواجه تعریض زده که چگونه قول ارسطو و بوعلی و احمد بن حنبل اشکال دارد
ولی حرف باطنیه اشکال ندارد.

سوم. شهرستانی در باب جواهر مفارق می‌نویسد: «و هی مظاهر الکلمات التامات
الطاهرات الزکیات و الکلمات مصادرها.»^۴ خواجه در جواب گوید: «این کلمات چیست؟
اگر به نقل ثابت شده است فقط کلمه واحدی است که از آن به «کن» تعبیر شده است که
مؤلف از دو حرف است و اگر به عقل ثابت شده است پس آن مقدماتش کجاست؟...»^۵
البته خود خواجه هم گرفتار افکار اسماعیلیان است، چرا که «کن» را فقط اسماعیلیان
حاکمی از جواهر مفارق می‌دانند نه گروه دیگر.^۶ باید یادآوری کرد که هفت مسئله‌ای که
شهرستانی در آنها به بوعلی ایراد می‌گیرد، چنین‌اند: یکم: در حصر اقسام وجود به
واجب‌الوجود و ممکن‌الوجود؛ دوم: در وجود واجب؛ سوم: در توحید واجب؛ چهارم:
در علم واجب تعالی؛ پنجم: در حدوث عالم؛ ششم: در حصر مبادی؛ هفتم: مسائل
مشکله. در چهار مسئله دوم تا پنجم، هم اسماعیلیه و هم اشاعره به بوعلی ایراد
گرفته‌اند، و غزالی در تهافت الفلاسفه^۷ به این چهار مسئله می‌پردازد. پس این نکته که

۱. همان، ص ۱۳۰. ۲. مصارعة الفلاسفه، ص ۹۸ با تلخیص و تصرف.

۳. همان، ص ۱۴۹. ۴. همان، ص ۱۱۶؛ همچنین مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۳۹۸ الف و ب.

۵. مصارع المصارع، ص ۱۸۰. ۶. همان، ص ۸۳.

۷. تهافت الفلاسفه، ترجمه دکتر علی اصغر حلبی، ص ۵۵ و ۱۳۸ و ۱۵۲ و ۱۷۶.

مصارعة الفلاسفة تماماً با کلام اسماعیلیه منطبق است، حرف کاملی نیست؛ چرا که اشاعره و اسماعیلیه در این چهار مسئله مهم از جهاتی با هم مشترک‌اند.

۳. نهاية الاقدام فی علم الکلام: شهرستانی این کتاب را بعد از ملل و نحل و بعضی کتب دیگر نوشته و تماماً در اثبات عقاید اشاعره است. وی در این کتاب، امامت را جزء فروع دانسته^۱ و در جواب فضایل حضرت امیر برای تصدی خلافت، فضایل بسیاری برای ابوبکر ردیف می‌کند.^۲ در اثبات عقاید اشعری الفاضلی را چون «شیخنا ابوالحسن»،^۳ «نقول، قلنا، قول الحق»^۴ که در تأیید حرف اشاعره است، به کار می‌گیرد و اقوال مذاهب دیگر را با «قالوا، یقولون، قولهم» بیان می‌کند^۵ و فقط در نقل فضایل اهل بیت^۶ و نقل دعایی در آخر کتاب از امام زین‌العابدین تا حدودی آزاداندیش است.^۷ این نقل‌ها تنها نشانه تمایل شهرستانی به اهل بیت و عموم شیعه در کتاب نهاية الاقدام است. لذا اگر کسی شهرستانی را از نظرگاه این کتاب نگاه کند، وی را یک اشعری تمام‌عیار می‌بیند، همان چیزی که ابن‌خلکان و سبکی و آیت‌الله سبحانی را متمایل به اشعری دانستن شهرستانی کرده است.

۴. مجلس مکتوب در خلق و امر: این مجلس تنها اثر فارسی به جای مانده از شهرستانی است. این مجلس تماماً با تأویلات باطنی ممزوج است. او می‌گوید:

بی‌آن‌که او راشریک‌گویی در خلق، اسباب ساخت در خلقیات و ایشان را فریشتگان نام نهاد، و بی‌آن‌که او راشریک باشد در هدایت، اسباب ساخت در امریات و ایشان را پیامبران نام نهاد... اسباب امری متوسطان در هدایت، آدم، نوح، ابراهیم، موسی، عیسی، محمد... بر سر دور اسامی پیغامبری چون آدم، بر سر دور معانی آن اسامی پیغامبری چون نوح،^۸ بر سر دور جمع آن اسامی و معانی پیغامبری چون ابراهیم، بر سر دور تنزیل موسی، بر سر دور تأویل عیسی، بر سر دور جمع تأویل و تنزیل محمد - صلوات الله علیهم اجمعین - ... پیغامبران از اسامی درگرفته و به ترتیب دوراً

۱. نهاية الاقدام، ص ۴۷۸. ۲. همان، ص ۴۹۰-۴۹۵. ۳. همان، ص ۱۱ و ۷۲.

۴. همان، ص ۲۸۲، ۲۸۴، ۲۹۲، ۳۱۱، ۳۱۲، ۳۷۸، ۳۹۹ و...

۵. همان، ص ۲۸۱، ۳۰۵، ۳۰۶، ۴۰۸، ۴۰۹ و...

۶. همان، ص ۴۷۸-۴۹۶.

۷. همان، ص ۵۰۴. ۸. همچنین بنگرید نسخه خطی مفاتیح الاسرار، ص ۱۹۶ الف، ۱۹۶ ب، ۲۴۳ الف.

بعد دور به معانی می‌رسانند... در شریعت نسخ دوری به دوری... زنهار تا نسخ احکام را ابطال ندانی، اکمال ندانی... اگر اسامی باطل گشتی، معانی برکجا نشستی! ای فریشتگان... وقت آن آمد که روی به شخصی آرید که مکان و زمان غلامکان در سرای اویند «اسجدوا لآدم» عرش کل مکان، دور کل زمان، آدم کل انسان... آنچه در این جا ملاحظه می‌شود، تماماً با تأویلات باطنی اسماعیلیه هم‌نوا است. بحث دور پیامبران و این که پیامبری صاحب تنزیل و پیامبری صاحب تأویل و پیامبری جمع هر دو را کرده است، از جمله مباحث دامنه‌دار فیلسوفان اسماعیلی است.^۱ در دنباله می‌نگارد:

امروزت لا اله الا الله و محمدرسول الله گشایش و رهایش^۲ دهد، خون و مالت در عصمت آرد، اما فردات رستگاری آن‌گه دهد که به اخلاص دل گفته باشی، پس قائمی بیاید تا مؤمن مخلص از منافق مرائی جدا باز کند و بهشتی از دوزخی جدا باز کند. امروز ما کتا نعرف المؤمنین من المنافقین الا بحب علی و بغضه.^۳ سعید مسیب می‌گوید: مامؤمن از منافق به دوستی علی و دشمنی او شناختیمی و فردا «انت یا علی، قسیم النار و الجنة...»؛ مؤمن از منافق به حب علی و بغضه به بهشت و دوزخ رسید.^۴ او در ادامه به معتزلیان و اشعریان تاخته، می‌گوید: «این همه [قول اشعریان، معتزلیان و کرامیان] نه زبان قرآن است، نه عبارت کتاب و سنت است...»؛ و در انتها، بعد از این که بسیار زیبا تأویل آن دیوار و گنج و عمل خضر را روشن می‌سازد، می‌گوید:

و امیر المؤمنین علی (ع) جمع قرآن می‌کرده^۵ که در زیر آن گنجی است از بهر دو یتیم، یعنی حسن و حسین - علیهما السلام - «وکان ابوهما صالحاً» و «ابوهما خیر منهما»؛ یکی گنج تنزیل، یکی گنج تأویل؛ یکی گنج ایستاده، یکی گنج روان، «هما امامان قاما او قعدا» و صلی الله علی محمد و آله الطاهرین.^۶

۱. ر.ک: ابوجاتم رازی، کتاب الاصلاح، ص ۵۶ - ۶۴ و ۸۳ - ۸۸ و حمید الدین کرمانی، کتاب الریاض، ص ۱۷۶ - ۲۱۲.

۲. این الفاظ عین کتاب گشایش و رهایش ناصر خسرو است.

۳. بحث حب و بغض علی و علامت ایمان بودن را در مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۳۵۱ الف، ۴۰۰ الف، ۴۰۱ الف نیز دارد.

۴. مقدمه ملل و نحل، ترجمه افضل الدین ترکه، ص ۲۵؛ مجلس مکتوب، ص ۸.

۵. بحث جمع قرآن را در مفاتیح الاسرار، ص ۳۷۷ الف، چاپ نسخه خطی هم دارد.

۶. ترجمه افضل الدین ترکه، ص ۳۳؛ مجلس مکتوب، ص ۱۶. آقای حائری در مقدمه چاپ نسخه خطی نوشته‌اند: تمام

آنچه به مختصر و گزیده از مجلس مکتوب آمد، تماماً بر تأویلات باطنی اسماعیلیان استوار است. دو بحث مهم عالم امر و خلق در تمام کتب اسماعیلیه یافت می‌شود و همچنین تأویل عمل خضر بر فوق زمانی بودن و بر تأویل عمل کردن و اعتراض موسی بر اساس تنزیل عمل کردن. نکته دیگر ایراد گرفتن شهرستانی به اشعریان است و می‌گوید: «اشعریان قائل به هشت قدیم‌اند»^۱ و همچنان که ذکر شد، شهرستانی این را جزء کتاب و سنت نمی‌داند. لذا این مجلس به خودی خود بیانگر این است که یک شیعه باطنی آن را تصنیف کرده است.

۵. تفسیر مفاتیح الاسرار و مصابیح الابراز: همچنان که متذکر شدیم، به غیر از بیهقی، که روشن نیست منظور او تفسیر سوره یوسف است یا این کتاب، هیچ یک از فهرست‌نگاران و تذکره‌نویسان از این کتاب نامی به میان نیاورده‌اند، از ابن خلکان و شهرزوری گرفته تا ریحانة الادب و شیخ عباسی قمی، و تا آن جا که می‌دانیم، فقط علامه مجلسی در بحار الانوار، آن هم فقط در یک مورد، از این کتاب نام برده است،^۲ اگرچه ممکن است در هزاران نسخه خطی چاپ نشده نامی از آن به میان آمده باشد. انتساب این کتاب به شهرستانی مورد اتفاق تمامی پژوهشگران اعم از سنی و شیعه است و به یقین از آثار شهرستانی است. به هر حال، گویا اولین فردی که در قرن معاصر این کتاب را دیده و از آن در رساله‌ای^۳ نقل کرده است، استاد محیط طباطبایی است. وی بر اساس این مطالب، شهرستانی را اسماعیلی مذهب دانسته است. سپس آقای جلالی نائینی با الهام از ایشان، و در سه کتاب خود - دو تصحیح و یک شرح حال -^۴ از این کتاب مطالبی نقل می‌کند. در ادامه، استاد محمد تقی دانش‌پژوه در طی دو مقاله،^۵ با توجه به مقدمه مفاتیح الاسرار، او را اسماعیلی می‌داند، و این روند ادامه داشته است تا سرانجام قسمتی از

→ نسخه‌های خطی این مجلس مکتوب به وسیله یک نفر انجام گرفته است و آن علامه شیرازی است.

۱. همان، ص ۲۷.
۲. بحار الانوار، ج ۲۳، ص ۱۷۳، باب ۹، بحث امامت.
۳. مع الاسف این رساله را پیدا نکردیم ولی آقا بزرگ تهرانی در الذریعه، ج ۷، ص ۲۰۶، و جلالی نائینی در مقدمه خود بر ترجمه ملل و نحل از آن مطالبی نقل می‌کند.
۴. منظور تصحیح دو ترجمه ملل و نحل یکی از افضل الدین ترکه اصفهانی و دیگری توضیح الملل در ترجمه ملل و نحل مصطفی خالقداد هاشمی و سومین کتاب، شرح حال و آثار شهرستانی است.
۵. مقاله «داعی الدعوات تاج الدین شهرستانه»، مجله نامه آستان قدس، شماره ۲ و ۳، دوره هفتم و شماره چهار، دوره هفتم.

این کتاب، که تا پایان سوره حمد را دربرمی گیرد و تنها ۴۵ برگ از نسخه خطی را دربردارد، به وسیله دفتر نشر میراث مکتوب و به تحقیق دکتر آذرشب به زیور طبع آراسته می‌گردد. نسخه خطی این کتاب در ۴۳۴ برگ، که هر برگ قسمت الف و ب دارد (یعنی ۸۶۸ صفحه) به سال ۶۶۷ نسخه‌برداری شده و نسخه منحصربه‌فرد در جهان است. از این نسخه به وسیله معهد مخطوطات مصر فیلمی تهیه شده و اکنون در مصر موجود است. شهرستانی نگارش این تفسیر را در سال ۵۳۸ شروع کرده است که دارای یک مقدمه در دوازده فصل و فقط تفسیر سوره حمد و بقره است. جلد اول آن در سال ۵۴۰ به پایان رسیده است.^۱ در این تفسیر اکثر آیات دارای اسراری است که در ذیل هر آیه آمده است و بنا بر نقل خود شهرستانی، این اسرار را از اهل بیت نقل می‌کند: «ثم نشیر الی الاسرار الی هی مصابیح الابرار... و اصحاب الاسرار... و انما ارید الصدیقین من اهل البیت النبوی فهم الواقفون علی الاسرار».^۲ تمامی مطالب و مباحث اسرار این کتاب بر مبنای تأویلی باطنی است^۳ که بسیار زیاد و بسیار زیبا است، ولی ما فقط نکاتی که با مذهب شهرستانی در ارتباط است، در سه بخش تشیع، تسنن و اسماعیلیان به صورت فهرست‌وار ذکر می‌کنیم:

یکم. مباحثی که از آنها متشیع بودن شهرستانی به دست می‌آید: شهرستانی قرآن را مختص به اهل بیت دانسته، فهم کامل و جامع قرآن را به اهل بیت نسبت داده، آنان را عالم به هر دو عالم می‌داند.^۴ او اگرچه کتبی چون جفر و جامع را رد کرده، ولی قائل است صحابه متفق‌اند که تنزیل و تأویل قرآن مختص به حضرت امیر است.^۵ ایشان با نقل روایتی از امام صادق به نقل از کلینی^۶ و روایتی به نقل از محمد بن خالد برقی و از تفسیر عیاشی^۷ در باب ترتیب سوره و ترتیب نزول آنها، ترتیب سوره در مصحف امام صادق را

۱. این اطلاعات در حاشیه صفحه اول جلد دوم نسخه خطی نوشته شده است (ص ۲۴۱ الف).

۲. مفاتیح الاسرار، تحقیق آذرشب، ج ۱، ص ۱۷۵.

۳. در رابطه با تأویل باطنی قرآن بنگرید: محمد کاظم شاکر، روش‌های تأویل قرآن، ص ۲۰۷ - ۲۵۹؛ وی تأویلات باطنی اسماعیلیان را جمع‌آوری کرده ولی در نقد آنها از کتب مخالفان متعصب استفاده کرده است.

۴. مفاتیح الاسرار، ج ۱، ص ۱۰۴؛ و تحقیق آذرشب، ص ۱۹۶ و ۱۹۷. ۵. همان، ص ۱۰۵.

۶. همان، ج ۱، ص ۱۱۱؛ و ص ۲۱۰. بار دیگر از کلینی و نیز از تفسیر عیاشی مطلبی نقل می‌کند.

۷. همان، ص ۱۳۴ - ۱۳۶.

شبيه مصحف ابن واقد می‌داند.^۱ شهرستانی در بحث کیفیت جمع قرآن می‌نویسد: «قال بعض اهل العلم: کم من آية مثلها (رجال صدقوا ما عاهدوا...) قد فقدوها مما كان يتعلق بمناب اهل البيت - عليهم السلام -...»^۲ که به وی پذیرش تحریف از این کلام به دست می‌آید و در ادامه می‌نویسد: «... چرا مصحف جمع آوری شده به وسیله علی بن ابی طالب^۳ را نپذیرفته و گفتند ما را بر آن احتیاجی نیست...؟»^۴. شهرستانی از تفاسیر بسیاری استفاده کرده است که از آن جمله تفسیر ابو حمزه ثمالی است.^۵ شهرستانی با نقل روایاتی از امام صادق می‌نویسد: «صادق (ع) از غلو تبری جسته و قائل است که علمشان از کتاب خداست لا غیر...^۶ و تقیه دین ایشان و دین آبای اوست و چون اهل بیت بسم الله را به جهر می‌خوانند، لذا صحیح به جهر خواندن است.»^۷ او با نقل روایتی از امام باقر (ع)، منظور از «ناس» را در سوره ناس اهل بیت می‌داند.^۸ ایشان در ذیل آیه «و یقطعون ما امر الله به أن یوصل» می‌نویسد:

امر خدا یا قولی است که همان دین است از آدم تا خاتم و از پیامبر تا روز قیامت و صایه و امامت باقی است، و یا فعلی است که صله ارحام با ارحام پیامبر است که حامل نور نبوت و نطفه امامت بوده که قاطع این صله از فاسقین است.^۹

او قائل است: «هیچ زمانی از ازمنه، عالم از حجت خدا و خلیفه خدا خالی نیست و هر صادق مبشر صادق بعدی است.»^{۱۰} شهرستانی مارقین و ناکثین و قاسطین را منافقان بعد از زمان حضرت رسول می‌داند.^{۱۱} او کسانی را که دنباله‌رو امویان اند، گوساله پرستان این امت دانسته، مثل گوساله پرستان امت موسی، و قائل است:

۱. همان، ص ۱۲۸ و ۱۳۳.
۲. همان، ص ۱۱۵.
۳. درباره مصحف حضرت امیر بنگردد: محمود رامیار، تاریخ قرآن؛ ص ۳۶۸ به بعد. او می‌نویسد: این ندیم مصحف حضرت امیر را دیده است. همچنین: بهاء الدین خرمشاهی، قرآن پژوهی، ص ۶۴۷.
۴. مفاتیح الاسرار، تحقیق آذرشب، ج ۱، ص ۱۲۰.
۵. همان، ص ۱۷۰، و در ص ۳۲۸ الف، و ۳۳۴ الف نسخه خطی از ابو حمزه دوبار روایتی را نقل می‌کند.
۶. همان، ص ۱۹۸.
۷. همان، ص ۲۱۰.
۸. همان، ص ۲۳۶؛ و همچنین ص ۷۱ ب، و ص ۳۵۵ ب نسخه خطی.
۹. مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۱۰۱ الف.
۱۰. همان، ص ۱۳۸ الف، ص ۲۵۵ الف.
۱۱. نسخه خطی، ص ۸۱ ب.

آنان در اولی خیانت در دومی سرقت و در سومی ظلم و در چهارمی قتل^۱ انجام دادند و هفتاد هزار نفر از اینان که بندگان امام آتش «یزید» بودند در نصف روز به قتل رسیدند چراکه قاتل حسین - رضی الله عنه - بودند.^۲

و شهرستانی منافقان این امت را مثل سامری در امت موسی دانسته که غلبه بر امام حق نمودند و امام حق فرمود: «ان القوم استضعفونی و کادوا یقتلوننی»، و فرمود: «انی خشیت أن تقول فرقت بینی و بین بنی اسرائیل». ^۳ ایشان می نویسند:

چون بنی اسرائیل داخل بیت المقدس نشدند و از ورود از باب امتناع کردند، چهل سال سرگردان شدند و چون امت اسلام از باب وارد نگشتند چراکه «علی باب حطه» و «أنا مدینه العلم و علی بابها» و عده‌ای گفتند: هرگز داخل نمی شویم و عده‌ای از باب داخل نشدند و عده‌ای باب را منهدم ساختند و عده‌ای باب را به قتل رساندند، لذا راه‌ها بر آنها مسدود شد و چهارصد سال بلکه بیشتر حیران شدند.^۴

شهرستانی از حضرت امیر نقل می کند که: «الحسنه کل الحسنه حبنا اهل البیت و السیئه کل السیئه بغضنا اهل البیت»، و از امام صادق نقل می کند که: «اعرف الحق لنا و اعمل ماشئت» و در ادامه می نویسند: «اگر کسی حق اینان را نشناسد، طاعتش مثل طاعت ابلیس است». ^۵ او قائل است توحید با نبوت توحید است و نبوت با ولایت نبوت است. ^۶ شهرستانی اولی الامر را یا موجود در عالم دانسته ولی تبعیت نمی شوند و یا موجود دانسته ولی مخفی هستند لذا طلب نمی شوند. ^۷ ایشان حق تلاوت را حق ثقلین دانسته و آنان را عالم به اسرار حروف و اصوات و عالم کونین دانسته است ^۸ و کسی را مستحق امامت می داند که قابل بین دو عالم، قاب قوسین، مجمع بحرین و حاکم به دو عالم باشد و اگر فردی عالم به یک عالم و حاکم بر یک جهان باشد مستحق امامت نیست. ^۹ حضرت

۱. شهرستانی در این عبارت، بسیار مبهم صحبت کرده است: اول و دوم و سوم و چهارم چه کسانی هستند؟ اگر خلفای راشدین باشند خیانت و سرقت و ظلم از طرف چه کسی و علیه چه کسی بوده است؟

۲. مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۱۵۴ الف و ب.

۳. همان، ص ۱۵۲ الف، ۱۶۱ ب، ۱۷۲ ب، ۲۰۵ الف.

۴. نسخه خطی، ص ۱۵۹ ب. در بحث ورود از باب بنگرید: ص ۳۲۳ الف، ۲۴۹ ب، ۳۱۹ ب، ۶۰ ب.

۵. همان، ص ۱۹۰ ب، ۳۳۸ ب، ۲۴۲ ب.

۶. نسخه خطی، ص ۲۴۲ ب، ۲۲۷ ب.

۷. همان، ص ۱۹۴ ب.

۸. همان، ص ۲۳۹ ب.

۹. همان، ص ۲۴۲ ب.

امیر را امام ائمه در صبر و صلوات می‌دانند^۱ و از ایشان نقل می‌کند که «نحن اهل الذکر» و «سلونی قبل أن تفقدونی...»^۲ ایشان از امام سجاد نقل می‌کند که: «الراحل الیک یارب قریب المسافة...»^۳ و در بحث ایتم، اولین یتیم را پیامبر و دومین یتیم را حضرت امیر که حق این است که از او پیروی کنیم و محب او باشیم، و سومین یتیم را حضرت فاطمه دانسته و حق او را اعطا نمودن حقیقت دانسته و اولاد ایشان را هم ایتم می‌داند که هر کسی مال آنها را بخورد آتش خورده است.^۴ شهرستانی قرض به خدا را همان جانبداری از اولیاءالله و اذیت آنها را مبارزه با خدا دانسته است.^۵ انسان را بین جبر و اختیار دانسته و با استناد به حدیث امام صادق که «لا جبر و لا تفویض بل امر بین الامرین» به اشاعره و معتزله و قدریان و جبریان تاخته است.^۶ او می‌نویسد: «چون علی (ع) علم تأویل و تنزیل و ظاهر و باطن می‌دانست درهمی در شب، درهمی در روز، درهمی پنهان و درهمی آشکارا صدقه می‌داد».^۷ آیه کتمان بیع و شراء را درباره کسان می‌داند که بعد از رحلت پیامبر، شهادت به ولایت را کتمان کردند که این کار منجر به کفر و نفاق شد.^۸ آنچه گفته آمد چکیده‌ای بود درباره متشیع بودن شهرستانی که از کتاب مفاتیح الاسرار به دست می‌آید.

دوم. وجه سنّی بودن شهرستانی در کتاب مفاتیح الاسرار: ایشان در بخش ظاهر و تفسیر بر طبق روال اهل سنت مشی کرده و از ابوهریره و بقیه اصحاب مطالبی نقل کرده،^۹ طبق تفسیر آنان قرآن را تفسیر می‌کند. از کتب اهل سنت مثل صحیح بخاری و غیره نقل می‌کند^{۱۰} که چون بسیار زیاد است، از نقل آنها چشم می‌پوشیم؛ ولی چند مطلب را در ذیل اسرار می‌آورد که نشانه تسنن اوست: اولاً ایشان در بحث طلاق و حج در ذیل آیات طلاق و حج سوره بقره، مسائل این دو باب از ابواب فقه را بر طبق فقه شافعی حل

۱. مفاتیح الاسرار، تحقیق آذرشب، ج ۱، ص ۱۹۹ - ۲۰۰.

۲. همان، ص ۱۹۹ - ۲۰۰.

۳. مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۳۱۴ ب. شهرستانی پنج بار در این کتاب از امام سجاد روایت و دعا نقل می‌کند.

۴. همان، ص ۳۶۰ الف.

۵. همان، ص ۳۸۴ الف.

۶. همان، ص ۳۸۱ الف، ۳۹۴ ب، ۵۸ الف، ۶۰ ب، ۶۲ ب، ۶۳ ب، ۹۱ ب و ۲۴۶، (تحقیق آذرشب)، و ص ۵۰ الف و ص ۶۴

الف و ص ۲۴۰ الف. ۷. مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۲۲۰ الف.

۸. همان، ص ۴۲۸ ب.

۹. درباره روایان اهل سنت که شهرستانی از آنها نقل کرده است، رک: مفاتیح الاسرار، تحقیق آذرشب، ص ۱۶۳ - ۱۷۵.

۱۰. همان، ص ۲۰۳ - ۲۱۰.

می‌کند.^۱ در ذیل آیه «و لکل وجهه هومولیها» حدیث ۷۳ فرقه را نقل می‌کند و در توضیح فرقه ناجیه می‌نویسد: «فرقه ناجیه همان اهل سنت و جماعت‌اند، همچنان‌که پیامبر در جواب سائل فرمود: سنت و جماعت همان چیزی است که امروز من و اصحابم بر آن هستیم».^۲ اگرچه در جایی دیگر فرقه ناجیه را کسانی می‌داند که حق تلاوت قرآن حق اختصاصی آنهاست^۳ و یا در ذیل آیه «... و اتم سکاری» می‌نویسد: عبدالرحمن بن عوف غذایی تهیه دید و عده‌ای، من جمله علی بن ابی طالب، را دعوت کرد و سپس شراب آورده و همه نوشیدند و سپس به نماز مغرب حاضر شدند که این آیه نازل شد.^۴ وی در این جا به حضرت امیر نسبت گناه کبیره می‌دهد که بنا بر نظر تمامی گروه‌های شیعه، این مطلب صحیح نیست. شهرستانی در بحث تعیین قبله می‌نویسد: مثل قبله که هر دو وجهش صحیح است، یکی «قول و جهک شطر المسجد الحرام». و یکی «فاینما تولوا فثم وجه الله». همچنین از حیث اشخاص هر دو وجهش صحیح است که یکی مساوی با دیگران بود و می‌گفت «اقیلونی فلست بخیرکم» و دیگری درباره فضیلت خود می‌گفت: «سلونی عما تحت الخضراء أو فوق الغبراء و لقد علموا ان محلی منها محل القطب من الرحا...»^۵ که در این عبارات هم ظاهر (خلافت ابوبکر) هم باطن (امامت حضرت امیر) را پذیرفته است و خلافت ابوبکر را به قبله ظاهر و مشخص تشبیه کرده و امامت حضرت امیر را به قبله باطن تشبیه کرده است که این نشانه پذیرفتن هر دو است. در این باره در خاتمه سخن خواهیم گفت.

سوم. مباحثی که رنگ اسماعیلی دارد: شهرستانی در فصل دهم، این حدیث را نقل کرده که شیخین در قضا و قدر بحث کردند و پیش پیامبر رفته، از مشکشان سؤال کردند و پیامبر حکم یکی را حکم مفروغ (قضاء) و حکم دیگری را مستأنف (قدر) دانست؛ لذا شهرستانی فصل دهم را درباره مفروغ و مستأنف و تضاد و ترتب بنا بر دو قاعده خلق و امر بحث می‌کند.^۶ نگارنده این سطور در این باره در اکثر کتب مربوطه تفحص کرد و

۱. درباره طلاق بنگرید: مفاتیح الاسرار، خطی ص ۳۷۱ الف، ۳۷۳ الف، و درباره حج بنگرید: ص ۳۲۸ ب، و ۳۳۹ الف.

۲. همان، ص ۲۶۹ الف و ب. ۳. همان، ص ۲۴۰ الف. ۴. همان، ص ۳۲۸ الف.

۵. همان، ص ۲۶۷ ب ذیل آیه ۱۴۸ و ۱۴۹ سوره بقره. ۶. مفاتیح الاسرار، ج ۱، ص ۱۸۵.

موسوعه مصطلحات فلسفه، کلام،^۱ تصوف^۲ را توریق کرد. بحث تضاد در حرکات و جوهر و کیف در فلسفه یا تضاد الاشیا و تضاد صفات در کلام را می توان در فلسفه و کلام یافت ولی بحث تضاد و ترتب به عنوان یک بحث مربوط به هم را نیافت. اصلاً اصطلاحی به نام ترتب در کلام و فلسفه و تصوف و کتب اسماعیلیه نیافتیم. این مبحث در کتب اسماعیلیه مثل رسائل اخوان الصفاء، راحة العقل و کتاب الریاض حمیدالدین کرمانی، وجه دین و جامع الحکمتین ناصر خسرو، الاصلاح ابو حاتم رازی، تاریخ و عقاید اسماعیلیه فرهاد دفتری، نیز وجود ندارد. و اما بحث مستأنف و مفروغ، در صحاح سته و بحار الانوار این حدیث نیامده است و فقط دو حدیث در مسند احمد بن حنبل^۳ و یک حدیث در کنز العمال^۴ آن هم برگرفته از مسند احمد بن حنبل در باب مفروغ و مستأنف آمده است. همچنین این بحث را به صورت بحث مستقل در علم کلام و فلسفه و تصوف و کتب اسماعیلیه نیافتیم و فقط در تاج العقاید و معدن الفوائد در ذیل بحث قضا و قدر به این صورت یافتیم که: اما القضاء فاسمه الفراغ بدلیل القرآن الکریم: «فاذا قضیت مناسککم فاذکروالله کذکرکم...» ای اذا فرغتم منها و قوله تعالی: «و اذا قضیت الصلاة...» ای اذا فرغتم منها... و اما القدر فأصله من المقدر والتقدير والترتیب علی المعنی المخصص نحو قوله تعالی: «فجعلناه فی قرار مکین» ای الی آمد معلوم، سپس قدر را به هشت وجه تقسیم می کند و سپس در

۱. موسوعه مصطلحات الفلسفه عند العرب، دکتر جبرار جهامی، مکتبه ناشرون لبنان، بحث تضاد، ص ۱۶۹.

۲. موسوعه مصطلحات علم الکلام الاسلامی، دکتر سمیع ذعیم، مکتبه ناشرون لبنان، بحث تضاد، ص ۳۱۸ - ۳۲۰.

۳. موسوعه مصطلحات، التصوف الاسلامی، دکتر رفیق العجم، مکتبه ناشرون لبنان.

۴. مسند احمد بن حنبل، حدیث شماره ۱۶۶۳۰ و ۱۶۶۳۱، ج ۵، ص ۵۸۷.

۵. کنز العمال، ج ۱، ص ۳۶۰، حدیث شماره ۱۵۹۵، حدیث ابن است که: عن ذی اللحیه الکلابی انه قال: یا رسول الله انعمل فی أمر مستأنف أو فی أمر قد فرغ منه؟ قال: «بل فی أمر قد فرغ منه» قال: فقیم العمل؟ فقال: «اعملوا فکل میسر لما خلق له». ولی شهرستانی این گونه نقل کرده است: ابوبکر و عمر در قدر بحث می کردند آن چنان صداهایشان بالا رفته بود که ابن صداها به پیامبر رسید که در حجره خود بود. لذا نزد آنان آمد و فرمود: «چه خبر است؟» گفتند: «دریاره قدر صحبت می کنیم». پیامبر فرمود: «آیا تکلم می کنید دریاره ملکی که خدا خلق کرده که نصفش از آتش و نصفش از برف است که آتش برف را ذوب نکرده و برف آتش را خاموش نمی کند...» لذا عمر به پیامبر گفت: «آیا ما در امر مبتدا هستیم یا مفروغ؟» پیامبر فرمود: «ما در امر مفروغ عنه هستیم». عمر پرسید: «اگر در امر مفروغیم پس عمل برای چه؟» پیامبر فرمود: «ای عمر اعمالوا و کل میسر لما خلق له» (مفاتیح الاسرار، تحقیق آذر شب، ج ۱، ص ۱۸۵). و همین روایت با مضمونی دیگر در تفسیر طبری آمده است (طبری، ج ۱۲، ص ۷۰، ذیل آیه ۱۰۵ سوره هود)، ابن عمر نقل می کند که وقتی آیه منهم شقی و منهم سعید نازل شد، پدرم از پیامبر سؤال کرد: «یا نبی الله فعلام عملنا؟ علی شیء قد فرغ منه أم علی شیء لم یفرغ منه؟» فقال رسول الله: «علی شیء قد فرغ منه یا عمر و جرت به الاقلام ولكن کل میسر لما خلق له».

ادامه نامه حسن بصری به امام حسین و جواب ایشان را درباره قضا و قدر می آورد.^۱ لذا نگارنده نمی داند که این مباحث، مباحث کدام علم یا مذهب اسلامی است که شهرستانی از آنها اخذ کرده است. شاید هم خود شهرستانی مبتکر این دونوع مبحث است، چرا که خواجه نصیر هم این دو بحث را از فصول مقدسه می داند.^۲ شهرستانی می نویسد: «فرویه المستأنف هو الظاهر و التنزیل و التفسیر و رویه حکم المفروغ هو الباطن و التأویل و المعنی و الحقیقه، و الراسخون فی العلم یقولون آمننا کل من عند ربنا...»^۳ قومی قائل اند: احکام همه مفروغ اند و مقدر و خلق مجبور؛ تا آنجا تفریط کردند که استطاعت را نفی و تکلیف مالایطاق را اثبات کردند. قومی گفتند: احکام همه مستأنف اند^۴ و مقدر بر اختیار عبد؛ تا آنجا افراط کردند که برای انسان، استقلال ثابت کرده و استعانت از خدا را نفی کردند، و این دو مذهب به دو طرف افراط و تفریط کشیده شدند.^۵ مصدر این دو، اختلاف شیخین در این حکم است، ولی اگر می فهمیدند که قول در جبر و اختیار و قضا و قدر امر بین امرین است و لاجبر و لاتفویض و مثال مفروغ و مستأنف مثل فرشته ای است که نصف آن از آتش و نصفش از برف است. که آتش جانب مفروغ و برف جانب مستأنف است و آتش برف را آب نمی کند و برف آتش را خاموش نمی کند (این اختلافات پیش نمی آمد).^۶ «اما تضاد و ترتب... قال الصادق علیه السلام: القرآن نصفه فینا و نصفه فی عدونا و الذی فی عدونا فهو فینا» و مادامی که تخصم بین حق و باطل موجود است، ذکر تضاد بر زبان نبوت جاری است.^۷ سپس درباره عالم خلق و امر بحث می کند که در خیلی از کتب اسماعیلیه می توان آن را یافت.^۸ شهرستانی در این

۱. علی بن محمد الولید، تاج العقائد و معدن الفوائد، تحقیق عارف نامر، ص ۱۶۹ - ۱۸۱. قابل ذکر است که تحف العقول این نامه را از حسن بصری به امام حسن می داند.

۲. رسائل خواجه نصیر الدین طوسی، ص ۲۵ و ۹۴. به نقل از مقاله دانش پژوه، «داعی الدعوات تاج الدین شهرستانی».

۳. مفاتیح الاسرار، ج ۱، ص ۱۷۹. درباره نمونه های حکم مستأنف و مفروغ بنگرید: مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۴۱۹ الف.

۴. گفتنی است که میرداماد در ایقظات، ص ۱۴۱، بحث کوتاهی درباره همین حدیث و مستأنف و مفروغ دارد.

۵. همچنین بنگرید: مفاتیح الاسرار، نسخه خطی، ص ۱۸۴ ب.

۶. مفاتیح الاسرار، ج ۱، ص ۱۸۵ - ۱۸۶. همچنین بنگرید: ص ۱۸۱ الف در باب جبر و تفویض، و ص ۱۸۴ ب، ۱۹۸ ب، ۲۳۱ الف، ۲۳۳ ب، ۲۴۲ الف در باب حکم مفروغ و مستأنف. ۷. مفاتیح الاسرار، ج ۱، ص ۱۸۷.

۸. بحث عالم امر و خلق در کتب اسماعیلیه به صورت عالم ابداع و عقل و نفس و سابق و کلمه بحث می شود. به الاصلاح، ص ۳۴ به بعد، و الریاض، ص ۵۳ - ۱۱۱، و راحة العقل مقدمه، ص ۳۴ و ۱۵۷ متن و ص ۴۳ کتاب زهر المعانی از داعی ادریس، مراجعه کنید.

زمینه می‌نویسد: «و اما قاعده خلق و امر در علم قرآن اساس تمام احکام مفروغ و مستأنف و تضاد و ترتب و مبدأ و معاد است.»^۱ شهرستانی اسمای الهی را در اشخاص تجلی یافته دانسته و رحمت خدا را در پیامبر اسلام تشخیص یافته می‌داند.^۲ او برای اعداد و حروف اسرار قائل است^۳ و عقل را مصدر از فیض امر و نفس کلی را از ازدواج امر و عقل صورت یافته دانسته^۴ و عقل اول را همان قلم قرآن و نفس را همان لوح قرآن می‌داند.^۵ آدم (ع) را صاحب دور اول از ادوار کشف دانسته و صاحب دور آخر را که هنوز ظهور نکرده است، در نهایت قوت می‌داند.^۶ او به عامه و شیعه منتظر تاخته و می‌نویسد: ابلیس مثل عامه و شیعه منتظر، قائل به امام حی حاضر قائم نشد ولی قسم به خدا در زمین عباد مکرمون لایسبقونه بالقول و هم بآمره یعملون... وجود دارند که طاعت و توکل و سجده و قول آنها همان اطاعت و توکل و سجده و قول خداست...»^۷ شهرستانی بین صابثان و حنفا تضاد دیده که در هر دوری در شکلی تجلی می‌یابند.^۸ ایشان دور پیامبران را دور شناخت کافر از مسلمان دانسته و منافق را مستور این ادوار و نبی را صاحب تنزیل و قبول‌کنندگان دعوت پیامبر را مستجیب^۹ معرفی کرده و وصی را صاحب تأویل^{۱۰} و شناسنده منافق از مؤمن که نبی مستجیب طلب می‌کند و وصی در خانه می‌نشیند.^{۱۱} شهرستانی از امت پیامبر به امت قاصده و دعوت پیامبر را دعوت هادیه نامگذاری می‌کند و علی را مثل آن سنگی می‌داند که با معجزه عصای موسی از او دوازده نهر

۱. مفاتیح الاسرار، تحقیق آذرشب، ص ۱۸۹.

۲. همان، ص ۲۳۶ و همچنین ص ۳۳۵ ب، ۲۷۸ الف، ۳۲۳ الف، ۴۱۳ الف و ب و ۴۲۰ الف از نسخه خطی.

۳. همان ص ۲۵۳ و همچنین ص ۴۷ الف و ب، ۵۰ الف، ۴۶ و ۱۸۳ الف نسخه خطی.

۴. نسخه خطی، ص ۴۸ الف، ۲۳۱ الف و بنگرید: راحة العقل، ص ۳۵.

۵. همان، ص ۱۰۶ ب، ۴۸ الف و بنگرید: راحة العقل، ص ۱۵۵، ۱۷۱، ۲۰۵ و ۲۱۲.

۶. نسخه خطی، ص ۱۱۱ الف و ۳۹۴ الف. مقایسه کنید با: جعفر بن منصور الیمین، سرائر و أسرار النطقاء، ص ۱۳، ۵۷، ۶۷ و

۱۶۷. همان، ص ۱۲۱ ب.

۸. همان، ص ۱۴۷ الف و ب، ۱۷۰ ب، ۱۶۹ ب، ۲۴۲ ب، ۲۵۶ الف و ب، ۲۵۵ الف؛ و مقایسه کنید با: عقیده سنی و ابوحاتم رازی در تاریخ و عقاید اسماعیلیه، فرهاد دفتری، ص ۲۷۳.

۹. مستجیب آخرین مرحله از سلسله دعوت اسماعیلی است که به پیروان آنها اطلاق می‌شود. شهرستانی در ص ۲۳۵ الف، ۲۳۴ ب، ۳۷۱ ب، و ۳۱۴ ب از پیروان پیامبر به نام مستجیب نام می‌برد.

۱۰. جعفر بن منصور الیمین در کتاب الکشف می‌نویسد: پیامبر صاحب تنزیل و علی صاحب تأویل است که روح در اجسام دمیده و علم باطن ظاهر می‌کند (ص ۷۳ و ۹۷)، همچنین ص ۳۳۶ الف نسخه خطی مفاتیح الاسرار.

۱۱. نسخه خطی، ص ۱۵۲ الف.

جاری شد.^۱ او والدین انسان را والدین عالم خلق دانسته و با استناد به حدیث «أنا و أنت یا علی ابوا هذه الأمة» پیامبر و حضرت امیر را والدین عالم امر می‌داند.^۲ ایشان مستحقان احسان را در «و بالوالدین احسانا» همان اصحاب کسا می‌داند^۳ شهرستانی ادوار هفتگانه شرایع را مثل ادوار جنین دانسته و آدم را سلاله، نوح را نطفه و... پیامبر را خلق آخر که دور پیامبر اول دور کشف و قیامت است.^۴ ایشان مساجد را رجال خاص دانسته، و همچنان که مساجد الاشراف فالاشرف دارند، رجال هم اشرف فالاشرف دارند تا برسد به «عبدالله»، همان امامی که همه متوجه اویند.^۵ حال این «عبدالله» کیست؟ پیامبر، علی، اسماعیل، محمد بن اسماعیل، عبیدالله المهدی، مهدی ناطق هفتم، نمی‌دانیم. او خدا را بالاتر از عقل و فکر و گنجایش در الفاظ دانسته و حتی اطلاق آیس (وجود) را برخدا جایز نمی‌داند^۶ شهرستانی در باب قضا و امر، آنها را از لفظ «کن» صادر دانسته و اینان را حکمی مفروغ و مستأنف می‌داند.^۷ تأویل قیام و رکوع و سجود شهرستانی عین تأویل قیام و رکوع و سجود ناصر خسرو در وجه دین است.^۸ مراتب دعوت را نبوت و وصایت و امامت می‌داند که همان مباحث ناطق و اساس و امام مستقر اسماعیلیان است.^۹ شهرستانی در نفس نباتی و ناطقه مثل اسماعیلیان مشی می‌کند و حیات روحانی نفس ناطقه را به علم و معرفت در عالم امر و کلمه می‌داند.^{۱۰} او حج را نبی و عمره را وصی و

۱. بنابر نظر اسماعیلیه، عالم دوازده جزیره است که برای هر جزیره یک داعی وجود دارد و دعوت خویش را دعوت هادیه نامیدند. در این باره بنگرید: فرهاد دفتری، تاریخ و عقاید اسماعیلیه، ص ۱۱ و ۲۵۹ و اشعری قمی، مقالات، ص ۸۴ و نوبختی، فرق الشیعه، ص ۱۰۹ ترجمه جواد مشکور و مفاتیح الاسرار چاپ نسخه خطی، ص ۱۶۳ الف و ۳۳۲ ب.
۲. مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۱۹۴ ب.
۳. همان، ص ۲۷۷ ب و ص ۱۹۴ ب. شهرستانی شش بار در مفاتیح الاسرار به حضرت فاطمه اظهار ارادت می‌کند.
۴. نسخه خطی، ص ۲۲۱ الف و ب؛ مقایسه کنید با داعی ادیس عماد الدین قرشی، زهر المعانی، باب ۱۳، ص ۱۰۶ و ۱۱۱، تحقیق مصطفی غالب و همچنین جدول ص ۴۸۲. راحة العقل. و همان نسخه خطی، ص ۲۴۳ الف.
۵. همان، ص ۲۲۷ ب و ۲۴۲ ب؛ مقایسه کنید با الکشف، ص ۶۳: المساجد هم الائمه و النطقاء و تعمیرکننده مساجد همان ناطق قائم است.
۶. همان، ص ۲۲۲ الف. همچنین بنگرید: حمید الدین کرمانی، راحة العقل، ص ۱۷۱، ۱۷۶ و ۱۳۱. شهرستانی خدا را فوق متضادات و مقابلات می‌داند، مثل کرمانی، ص ۳۹۸ الف و ب، نسخه خطی.
۷. همان، ص ۲۳۳ ب. درباره امر خدا «کن» نگاه کنید به: خوان الاخوان، ناصر خسرو، ص ۲۱۰ و ۲۱۱، و المجالس المؤبدیه، مجلس هشتم، ص ۳۵؛ به نقل از محمد کاظم شاکر، روش‌های تأویل قرآن، ص ۱۴۷.
۸. همان، ص ۲۴۷ الف. مقایسه کنید با: وجه دین، ص ۱۷۱، که هر دو شخص خاص را در نظر دارند.
۹. همان، ص ۲۵۲ الف. مقایسه کنید با: داعی مجهول، قصیده شافیه، ص ۴۳، ۵۲، ۶۳، ۸۰ و ۹۸.
۱۰. نسخه خطی، ص ۲۷۵ ب. مقایسه کنید با راحة العقل، ص ۴۱۷ تا آخر کتاب.

صفا و مروه را اعلام دین نبی تأویل می‌کند و علی را در صفوت مثل صفا و فاطمه را در مروت مثل مروه می‌داند.^۱ شعائر حج را رجال دانسته^۲ و وزان سموات سبع را اشخاص ادوار سبعة و اقالیم سبعة زمین را همان اصحاب و صایای سبعة می‌داند.^۳ او برّ را شخص خاص دانسته^۴ و علی را باب‌الابواب می‌داند.^۵ شیر خالص تأویل را در نزد اوصیاء انبیا دانسته^۶ و طالوت را امام مستودع می‌داند نه مستقر.^۷ او در جایی در جواب غزالی که تقلید صرف را قبیح دانسته، تقلید از امام و حجت را تقلید از روی بصیرت می‌داند.^۸ این خلاصه‌ای بود از مباحثی که شهرستانی در مفاتیح‌الاسرار بر روش اسماعیلیان مشی نموده و آنها را تأویل نموده است.

خاتمه

با توجه به آنچه گفته آمد، شهرستانی از همان زمان خویش متهم به تمایل به اهل قلاع بوده است و از مطالب و تفاسیر باطنی آنها در وعظ و مصنفات خویش استفاده کرده است. گویا شهرستانی توجه به جو عمومی نداشته است، چرا که جو عمومی شدیداً بر ضد اسماعیلیان و اهل قلاع بوده است. آنان به عنوان ملاحده اسلام معرفی می‌شدند. شاید به همین دلیل از نظامیه بغداد بعد از سه سال وعظ اخراج شده باشد.^۹ شاید به همین دلیل نزد نقیب ترمذ شیعی مذهب پذیرفته شده باشد. به خاطر مشی خود شهرستانی در تصانیف و گفتارهایش، مذهب او در هاله‌ای از ابهام قرار گرفته است. او اهل سنت را تأیید می‌کند و نسبت به روایات و عقاید آنها و همچنین نسبت به احادیث

۱. همان، ص ۲۸۰ الف، ۲۸۱ ب، ۲۶۲ الف که صراط مستقیم را رجل خاص می‌داند. مقایسه کنید با وجه دین، ص ۲۲۸ به بعد.
۲. همان، ص ۲۸۱ ب. مقایسه کنید با وجه دین، ص ۲۳۲.
۳. همان، ص ۲۸۶ ب. مقایسه کنید با جداول، ص ۲۵۶، ۲۴۴، ۲۷۵؛ راحة العقل و زهر المعانی، ص ۷۱-۸۳ و ص ۱۱۱ به بعد و مقدمه دکتر مشکور بر فرق الشیعه نویختی، ص ۲۵۹.
۴. همان، ص ۳۲۳ الف.
۵. همان، مقایسه کنید با عارف تامر، تاریخ الاسماعیلیه، ج ۱، ص ۱۲۲ و نزهاد دفتری، ص ۲۶۱ و ۲۶۲ که باب‌الابواب لقب حجت است نه امام. ۶. همان، ص ۳۷۵ الف.
۷. همان، ص ۳۹۳ الف، در کتاب قصیده شافیه، طالوت جزء امامان مستودع یا مستقر نیست.
۸. همان، ص ۴۳۲ الف. مقایسه کنید با: هاجسن، فرقه اسماعیلیه، ترجمه بدره‌ای، ص ۲۵۱-۲۶۰؛ بحث دفاع غزالی از نظریه اهل سنت در باب تعلیم و همچنین المستقذ من التقليد، ص ۴۰-۴۶ گفتاری در مذهب تعلیم، ترجمه آینه‌وند.
۹. بنگرید: نورالله کسای، مدارس نظامیه و تأثیرات آنها، ص ۱۲۶ و ۱۸۲. وی می‌نویسد: صرف اتهام به داشتن مذهبی به غیر از مذهب شافعی و اشعری باعث خروج از مدارس می‌شد مثل فصحی استرآبادی که استاد ادبیات بود به صرف تهمت شیعه بودن اخراج شد.

جعلی هیچ نقادی ندارد. نسبت به خلفای ثلاث با احترام برخورد می‌کند و آنان را برحق می‌داند، احادیث فضیلت آنان را می‌پذیرد و آنان را خلفای ظاهر می‌داند. نسبت به صحابه دیدگاه مثبتی دارد و آنان را مرضی عندالله می‌داند و روایت عشره مبشره را می‌پذیرد. او قائل است طلحه و زبیر و عایشه توبه کردند؛ و در این‌گونه مسائل مثل اهل سنت مشی می‌کند، ولی ناکثین و مارقین و قاسطین و امویان و بنی‌عباس را منافق و ولات ظلم معرفی می‌کند. شهرستانی توجه تام به اهل بیت مخصوصاً حضرت امیر^۱ و امام صادق^۲ دارد و در این مسئله مثل شیعیان می‌اندیشد و آنان را عالم به اسرار و غیب و شهود می‌داند و از اهل کسا با احترام زایدالوصفی یاد می‌کند. لذا با توجه به این دو مطلب، می‌توان گفت او هم متسنن است هم متشیع؛ ولی در معنای مصطلح امروزی نه شیعه است نه سنی؛ نه اشعری است نه اسماعیلی. برای توجیه این دیدگاه، چهار نوع نگرش می‌توان عرضه کرد:

۱. عده‌ای قائل‌اند: او در باطن به اسماعیلیه گرویده است، ولی به خاطر تقیه که در اسماعیلیه شدیدتر از امامیه وجود دارد و اجرا شده است و می‌شود، تقیه کرده و خود را شافعی اشعری معرفی کرده است و تاوقتی در عموم به وعظ و در دستگاه‌های حکومتی به نویسندگی مشغول بوده، خود را اشعری نمایانده است، و کتب ملل و نحل و نه‌ایة الاقدام بر این اساس قابل توجیه است؛ و وقتی از این مسائل فارغ شده و در خانه خود به نوشتن مشغول شد، تفسیر باطنی خویش را نوشت. ولی این دیدگاه با توجه به مطالب نقل شده از ملل و نحل و مصارعة الفلاسفه و مطالب مشعر به اهل سنت بودن او در مفاتیح الاسرار و مطالب پرننگ تفسیر باطنی در مجلس مکتوب که در خوارزم انعقاد یافته و تأویل باطنی مفاتیح الاسرار بحث تقیه بی‌معنا می‌نماید و نمی‌توان گفت او در باطن اسماعیلی بوده و تظاهر به اشعری بودن می‌کرده است. عده‌ای هم برعکس این نظر قائل‌اند: اگرچه در ابتدا اسماعیلی بوده، ولی در انتها اشعری شده است، که این اقوال را مبسوط بیان کردم.
۲. نظر دیگر این است که شهرستانی واقعاً طالب حق بوده است و حق و حقیقت را در شیعیان و توجه به اهل بیت بیشتر از سنیان و توجه به صحابه می‌دیده، ولی در عین

۱. پیش از هشتاد بار از حضرت امیر با تجلیل بسیار صحبت می‌کند و در کتب دیگر خود نسبت به اهل بیت مشی زیبایی دارد.

۲. در مفاتیح الامور بیش از بیست بار از امام صادق اسرار را نقل می‌کند.

حال، بی توجهی کامل و تام به صحابه را هم نمی‌پسندیده است. لکن چون عصر شهرستانی با دوره ستر امامان اسماعیلی و اثناعشری هم‌زمان بوده است، دست‌یابی او به حقیقت ناب میسر نبوده است و او مثل غزالی در المنقذ من التقلید، و فخر رازی در تفسیرش که نسبت به اهل بیت دیدگاه بسیار مثبتی داشته و اقتداگر به علی را هدایت یافته می‌داند،^۱ طالب حق بود، ولی چون حقیقت را نیافت، ره افسانه زد. لذا این‌گونه افراد را با تمام خطاهایشان باید جزء سنیان متشیع دانست که دنبال هدایت بودند، اگرچه واقعیت را یافته یا نیافته‌اند. به هر حال، هدایت و سنجش اعمال و عقاید دست خداست. ۳. دیدگاه دیگری که می‌توان بر اساس اعتقادات شهرستانی تبیین کرد، این است که قائل شویم شهرستانی مثل بعضی از متفکرانی که مذهب خاصی را اتخاذ نکرده‌اند و توانسته‌اند خود را مقید به مذهبی کنند، خود را فراتر از یک مذهب دیده و آنچه به نظرشان صحیح می‌رسد به عنوان حق می‌پذیرفته است. شهرستانی نیز چون اساتیدی از اشاعره و شافعیه و اسماعیلیه داشته است، به سوی آنان تمایل پیدا کرده است، اگر اساتیدی از صوفیه یا امامیه یا غیر آنها می‌داشت، به سوی آنان گرایش پیدا می‌کرد. ولی شهرستانی صاحب ملل و نحل است و عقاید جملگی مذاهب را می‌داند؛ در عین حال این فرق را از روی کتب ملل و نحل یافته است و استنادی نداشته است.

۴. با توجه به دو حکم مستأنف و مفروغ که مورد توجه خاص شهرستانی است، می‌توان گفت ایشان توانسته است دو دیدگاه اهل سنت و شیعه را بپذیرد و خلافت ظاهری ابوبکر را که مورد پذیرش یا سکوت اکثریت نسبی صحابه شد، حکم مستأنف و ظاهر و تنزیل دانسته و امامت و ولایت باطنی را مخصوص اهل بیت و حکم مفروغ و تأویل و باطن می‌داند. او قائل است کسی که صاحب تأویل است، نباید برای خلافت ظاهری بجنگد و از خانه بیرون آید. اهل بیت وظیفه خود را که همان اظهار بطون بود، انجام دادند و تأویلات را به سمع جویندگان رساندند.^۲ اگر این‌گونه به کتب شهرستانی نظر شود، هیچ تناقض و تعارضی در مطالب و عقاید او نیست؛ او هم عقاید اهل سنت را

۱. محمد جواد یزدی، رساله حول شبهات التفسیر الکبیر (للفخر الرازی) علی مسئله الامامة، ص ۵۵ ذیل آیه ص ۲۰۷ سورة بقره آیه ۶۱ آل عمران، قصه مباهله، تظہیر: ج ۱، ص ۲۰۵، ذیل سورة حمد و ج ۲۲، ص ۱۲۴.

۲. مفاتیح الاسرار، چاپ نسخه خطی، ص ۱۵۲ الف.

پذیرفته، هم عقاید شیعه را دارد و آن دو را قابل جمع می‌داند و این نظر صاحب این سطور است.

در انتها ذکر چند نکته الزامی است و آن این‌که اولاً اگر تاریخ برای ما این‌گونه ورق می‌زد که به جای ملل و نحل، مفاتیح‌الاسرار و به جای نه‌ای‌الاقدام، مصارعة‌الفلاسفه و مجلس مکتوب، معروف خاص و عام می‌شد، امروز باید ادله‌ای از ملل و نحل و نه‌ای‌الاقدام پیدا کرده، او را اشعری معرفی می‌کردیم؛ ثانیاً به صرف حرف بزرگ یا تذکره‌نویسی مثل ابن خلکان یا سمعانی و... نباید مسئله را تلقی به قبول کرد و در این باره تحقیق نکرد. متأسفانه، اکثر فهرست‌نویسان و تذکره‌نویسان و مؤلفان ما، به محض ذکر مطلبی در کتابی آن‌را نقل می‌کنند و می‌پذیرند و نسبت به صحت و سقم آن تلاش نمی‌کنند، که این عمل پذیرش مطالب کتب پیشینیان را مقداری تضعیف می‌کند.

کتاب‌نامه

۱. آذرشب، محمد علی: «اهل البيت في نظر صاحب الملل و النحل»، تراثنا، سال ۳، شماره ۳ (مسلسل ۱۲)، ۱۴۰۸ ق.
۲. ابراهیمی دینانی، غلامحسین: ماجرای فکر فلسفی در اسلام، ۲ ج، طرح نو، چاپ اول، ۱۳۷۶.
۳. ابن اثیر: الكامل فی التاريخ، تحقیق علی شیری، ۷ ج، دار احیاء التراث العربی، بیروت، چاپ اول، ۱۴۰۸ ق.
۴. ابن بطوطه: رحلة، چاپ قدیم، بی تا.
۵. ابن تیمیه: منهاج السنة النبویة، ۴ ج، المكتبة العلمية، بیروت، بی تا.
۶. ابن حنبل، احمد: المسند، تحقیق صدقی جمیل العطار، ۱۲ ج، دارالفکر، بیروت، چاپ اول، ۱۴۱۴ ق.
۷. ابن خلکان، احمد بن محمد بن ابی بکر: وفيات الاعیان فی أبناء الزمان، ۸ ج، دارالفکر و دارالصادر، بیروت، بی تا.
۸. ابن قفطی: تاریخ الحکماء، تحقیق بهین دارابی، دانشگاه تهران، چاپ دوم، ۱۳۷۱.
۹. ابن کثیر: البداية و النهاية، تحقیق علی شیری، دار احیاء التراث العربی، بیروت، چاپ اول، ۱۴۰۸ ق.
۱۰. ابن منصور الیمین، جعفر: سرائر و اسرار النطقاء، تحقیق مصطفی غالب، دارالاندلس، بیروت، چاپ اول، ۱۴۰۴ ق.

۱۱. _____: کتاب الکشف، تحقیق مصطفی غالب، دارالاندلس، بیروت، چاپ اول، ۱۴۰۴ق.
۱۲. اتابکی، جمال‌الدین ابوالمحاسن: النجوم الزاهرة فی ملوک مصر والقاهرة، ۱۶ ج، وزارت فرهنگ مصر، بی تا.
۱۳. اخوان‌الصفا: رسائل اخوان الصفا، ۴ ج، مرکز النشر التابع لمكتب الاعلام الاسلامی، قم، چاپ اول، ۱۴۰۵ ق.
۱۴. اذکائی، پرویز: «نکاتی چند از تفسیر شهرستانی»، مجله آینه میراث، سال اول، شماره ۱، تابستان ۷۷، و مجله معارف دوره پنجم، شماره ۳، آذر ۱۳۶۷، مرکز نشر دانشگاهی.
۱۵. استادی، رضا: مقدمه‌ای بر ملل و نحل، چاپ جامعه مدرسین، چاپ اول، ۱۳۷۴.
۱۶. اشعری قمی، سعد بن عبدالله ابی خلف: المقالات والفرق، تصحیح محمد جواد مشکور، مرکز انتشارات علمی و فرهنگی، ۱۳۶۱.
۱۷. الامینی‌التجفی، عبدالحسین احمد: الغدير فی الكتاب والسنة والأدب، ۱۱ ج، دارالکتب الاسلامیه، تهران، چاپ دوم، ۱۳۶۶.
۱۸. الولید، علی بن محمد: تاج العقائد و معدن الفوائد، دارالمشرق، بیروت، بی تا.
۱۹. باستانی پاریزی کرمانی، ابراهیم: «سیر تحولات مذهبی در کرمان»، مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران، شماره ۹۱ و ۹۲، سال بیست و دوم، ۱۳۵۴.
۲۰. بدوی، عبدالرحمن: تاریخ اندیشه‌های کلامی در اسلام، ترجمه حسین صابری، ۲ ج، انتشارات آستان قدس رضوی، چاپ اول، ۱۳۷۴.
۲۱. بستانی: دائرة المعارف، ۱۱ ج، دارالمعرفة، بیروت، بی تا.
۲۲. بیهقی، ظهیر الدین: تاریخ حکماء الاسلام (تمتة صوان الحکمة)، تصحیح ممدوح حسن محمد، مکتبه الثقافة الدینیة، قاهره، چاپ اول، ۱۴۱۷ ق.
۲۳. تامر، عارف: تاریخ الاسماعیلة، ۴ ج، ریاض الیریس للکتب و النشر، لندن - قبرس، چاپ اول، ۱۹۹۱ م.
۲۴. تهرانی، آقا بزگ: الذریعة الی تصانیف الشیعة، ۲۶ ج، دارالاضواء، بیروت، چاپ سوم.
۲۵. ثابتی، مؤید: «شهرستانه»، مجله گوهر، فروردین ۱۳۵۷، شماره مسلسل ۶۱ و شماره ۶۶ شهریور ۱۳۵۷، مقاله سید محمود روحانی.
۲۶. جعفریان، رسول: از طلوع طاهریان تا غروب خوارزمشاهیان، کانون اندیشه جوانان، چاپ اول، ۱۳۷۸.
۲۷. _____: تاریخ تشیع در ایران، ۲ ج، انتشارات انصاریان، قم، چاپ اول، ۱۳۷۵.
۲۸. جلالی نائینی، سید محمد رضا: شرح حال و آثار حجة الحق ابوالفتح محمد بن عبدالکریم بن احمد شهرستانی، چاپ تابان، ۱۳۴۳.

۲۹. جویی، عطا ملک: تاریخ جهانگشای جویی، ۳ ج، تحقیق علامه محمد قزوینی، چاپ لیدن، ۱۹۳۷.
۳۰. جهامی، جبرار: موسوعة مصطلحات الفلسفة عند العرب، مكتبة لبنان، چاپ اول، ۱۹۹۸م.
۳۱. حسنی رازی، سید مرتضی بن داعی: تبصرة العوام فی معرفة مقالات الأنام، تصحیح عباس اقبال، انتشارات اساطیر، چاپ دوم، ۱۳۶۴.
۳۲. حقیقت، عبدالرفیع (رفیع): تاریخ قومس، انتشارات آفتاب، چاپ دوم، ۱۳۶۲.
۳۳. حلبی، علی اصغر: تاریخ فلاسفه ایرانی، کتاب فروشی زوار، تهران، ۱۳۵۱.
۳۴. حموی، یاقوت: معجم البلدان، ۵ ج، دار احیاء التراث العربی، بیروت، ۱۳۹۹ق.
۳۵. حنبلی، ابن عماد: شذرات الذهب فی اخبار من ذهب، ۸ ج، مكتبة قدوسی، قاهره، ۱۳۵۰.
۳۶. خرمشاهی، بهاء الدین: قرآن پژوهی، انتشارات ناهید، چاپ سوم، ۱۳۷۶.
۳۷. داعی مجهول: القصيدة الشافية، تحقیق عارف تامر، دار المشرق، بیروت، بی تا.
۳۸. دانش پژوه، محمد تقی: «داعی الدعوات شهرستانه»، مجله نامه آستان قدس، شماره ۲، ۳ و ۴، دوره هفتم، (۲۷ و ۲۶ و ۲۸ مسلسل)، بی تا.
۳۹. _____: «گفت وگویی ایلاقی و شهرستانی»، مجله نامه آستان قدس، شماره ۳، دوره نهم (۳۵ مسلسل)، بی تا.
۴۰. دفتری، فرهاد: تاریخ و عقاید اسماعیلیه، ترجمه فریدون بدره‌ای، نشر و پژوهش فرزانه روز، چاپ اول، ۱۳۷۵.
۴۱. _____: مختصری در تاریخ اسماعیلیه، ترجمه فریدون بدره‌ای، نشر و پژوهش فرزانه روز، تهران، چاپ اول، ۱۳۷۸.
۴۲. دهخدا، علی اکبر: لغت نامه، زیر نظر دکتر معین و دکتر شهیدی، ۱۵ ج، مؤسسه لغت نامه دهخدا، چاپ دوم از دوره جدید، ۱۳۷۷.
۴۳. ذهبی، شمس الدین: سیر الاعلام النبلاء، تحقیق محب الدین ابن غرّاته عمرودی، ۱۷ ج، دارالفکر، بیروت، چاپ اول، ۱۴۱۷ق.
۴۴. رازی، ابوحاتم: کتاب الاصلاح، تحقیق مهدی محقق، انتشارات مؤسسه مطالعات اسلامی، تهران، چاپ اول، ۱۳۷۷.
۴۵. رامیار، محمود: تاریخ قرآن، مؤسسه انتشارات امیرکبیر، تهران، چاپ چهارم، ۱۳۷۹.
۴۶. راوندی، محمد بن علی بن سلیمان: راحة الصدور و آية السرور در تاریخ آل سلجوق، تصحیح محمد اقبال و مجتبی مینوی، مؤسسه انتشارات امیرکبیر، تهران، چاپ دوم، ۱۳۶۴.
۴۷. راوندی، مرتضی: تاریخ اجتماعی ایران، ۹ ج، مؤسسه انتشارات نگاه، تهران، چاپ اول، ۱۳۷۴.
۴۸. ربانی گلپایگانی، علی: فرق و مذاهب کلامی، مرکز جهانی علوم اسلامی، قم، چاپ اول، ۱۳۷۷.
۴۹. زرکلی: الاعلام، ۸ ج، دارالعلم للملایین، چاپ نهم، ۱۹۹۰.
۵۰. زغیم، سمیح: موسوعة مصطلحات علم الکلام الاسلامی، مكتبة لبنان، چاپ اول، ۱۹۹۸.

۵۱. سبحانی، جعفر: بحوث فی الملل و النحل، ۶ ج، دارالاسلامیة، بیروت، چاپ دوم، ۱۴۱۱ ق.
۵۲. _____: فرهنگ عقاید و مذاهب اسلامی، ۴ ج، انتشارات توحید، قم، چاپ اول، ۱۳۷۱.
۵۳. سبکی، عبدالوهاب بن علی: طبقات الشافعیة الكبرى، تحقیق عبدالفتاح محمد الحلو و محمود محمد الطناحی، ۹ ج، داراحیاء الکتب العربیة، بی تا.
۵۴. ستوده، منوچهر: فلاح اسماعیلیه در رشته کوه های البرز، کتابخانه طهوری، تهران، چاپ اول، ۱۳۶۲.
۵۵. السحیانی، محمد بن ناصر بن صالح: منهج الشهرستانی فی کتابه الملل و النحل، دارالوطن، عربستان، چاپ اول، ۱۴۱۷ ق.
۵۶. سمعانی، ابوسعید عبدالکریم بن محمد: التّحیر فی المعجم الکبیر، تحقیق منیرة ناجی سالم، ۲ ج، اداره اوقاف عراق، بغداد، بی تا.
۵۷. شاکر، محمد کاظم: روش های تأویل قرآن، دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمی قم، چاپ اول، ۱۳۷۶.
۵۸. شوشتری، قاضی نورالله: مجالس المؤمنین، کتاب فروشی اسلامیة، تهران، ۱۳۷۵.
۵۹. شهرزوری، محمد: نزهة الارواح و روضة الافراح، ترجمه مقصود علی تبریزی، به کوشش محمد تقی دانش پزوه و محمد سرور مولائی، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی، تهران، چاپ اول، ۱۳۶۵.
۶۰. شهرستانی، محمد: التفسیر المسمی بمفاتیح الاسرار و مصابیح الابرار، تحقیق دکتر محمد علی آذرشب، دفتر نشر میراث مکتوب، چاپ اول، ۱۳۷۶.
۶۱. _____: ملل و نحل، تحقیق بدران، ۲ ج، انتشارات شریف رضی، قم، چاپ سوم، ۱۳۶۳.
۶۲. _____: ملل و نحل، تحقیق محمد سید گیلانی، ۲ ج، دارالمعرفة، بیروت، ۱۴۰۲.
۶۳. _____: ملل و نحل، تحقیق وکیل، دارالفکر، بیروت، بی تا.
۶۴. _____: ملل و نحل، ترجمه افضل الدین ابن ترکه اصفهانی، مقدمه و تحقیق از سید محمد رضا جلالی نائینی، چاپخانه تابان، چاپ دوم، ۱۳۳۵.
۶۵. _____: ملل و نحل، ترجمه مصطفی خالقداد هاشمی (توضیح الملل)، حواشی و تصحیح از سید محمد رضا جلالی نائینی، ۲ ج، انتشارات اقبال، چاپ سوم، ۱۳۶۱.
۶۶. _____: نهاية الاقدام، تحقیق ألفرد جیوم، مکتبة المتنبی، قاهره، بی تا.
۶۷. _____: مصارعة الفلاسفة، تحقیق موفق فوزی الجبر، دار معد للطباعة و النشر و التوزیع، سوریه، چاپ اول، ۱۹۹۷.
۶۸. _____: مفاتیح الاسرار (عکس نسخه خطی)، مقدمه عبدالحسین حائری و فهارس پرویز اذکایی، ۲ ج، مرکز انتشارات نسخ خطی، تهران، چاپ اول، ۱۳۶۸.

٦٩. شیرازی، صدرالدین محمد: الحکمة المتعالیة فی الاسفار العقلیة الاربعه، ج٩، داراحیاء التراث العربی، بیروت، چاپ سوم، ١٩٨١ م.
٧٠. صبحی، احمد محمود: فی علم الکلام، ٣ ج، دارالنهضة العربیة للطباعة و النشر، بیروت، چاپ ینجم، ١٤٠٥ ق.
٧١. طبری، محمد بن جریر: جامع البیان فی تفسیر القرآن، ١٢ ج، دارالمعرفة، بیروت، ١٤٠٩، (از روی چاپ ١٣٢٧ مصر).
٧٢. طوسی، خواجه نصیرالدین: اخلاق محشمی، تصحیح محمد تقی دانش پژوه، انتشارات دانشگاه تهران، چاپ دوم، ١٢٦١.
٧٣. _____: اخلاق ناصری، تصحیح مجتبی مینوی، انتشارات خوارزمی، تهران، چاپ ینجم، ١٣٧٣.
٧٤. _____: رساله سیر و سلوک، ترجمه سید جلال الدین حسینی، لندن، ١٩٩٨.
٧٥. _____: مصارع المصارع، تحقیق حسن معزی، مکتبه آیه... العظمی مرعشی نجفی، قم، چاپ اول، ١٤٠٥ هـ.
٧٦. عثمان، هاشم: الاسماعیلة بین الحقائق و الاباطیل، مؤسسه الاعلمی للمطبوعات، بیروت، چاپ اول، ١٤١٩.
٧٧. العجم، رفیق: موسوعة مصطلحات التصوف، مکتبه لبنان، چاپ اول، ١٩٩٨ م.
٧٨. عسقلانی، ابن حجر: لسان المیزان، تحقیق محمد عبدالرحمن مرعشلی، ج ٩، داراحیاء التراث العربی و مؤسسه التاریخ العربی، بیروت، چاپ اول، ١٤١٦ ق.
٧٩. غالب، مصطفی: اعلام الاسماعیلة، منشورات دارالیقظة العربیة: بیروت، ١٩٦٤ م.
٨٠. غزالی: المنقذ من الضلال، ترجمه صادق آیینهوند (به نام شک و شناخت)، مؤسسه انتشارات امیرکبیر، تهران، چاپ اول، ١٣٦٠.
٨١. غزالی: تهافت الفلاسفه، ترجمه دکتر علی اصغر حلبی، کتاب فروشی زوار، چاپ دوم، ١٣٦٠.
٨٢. فرحات، نعمان هانی: نصیرالدین الطوسی و آراؤه الفلسفیه و الکلامیه، داراحیاء التراث العربی، بیروت، چاپ اول، ١٤٠٦ ق.
٨٣. فضل الله، رشیدالدین: جامع التواریخ، تحقیق احمد آتش، چاپ دنیای کتاب، تهران، چاپ اول، ١٣٦٢ ق.
٨٤. قرشی، داعی ادریس: زهر المعانی، تحقیق مصطفی غالب، مؤسسه الجامعیة للدراسات و النشر و التوزیع، چاپ اول، ١٤١١ ق.
٨٥. قزوینی رازی، عبدالجلیل: النقض (معروف به بعض مثالب النواصب فی نقض بعض فضائح الروافض)، تحقیق میر جلال الدین محدث، ٣ ج، سلسله انتشارات انجمن آثار ملی، چاپ اول، ١٣٥٨.
٨٦. قمی، شیخ عباس: الکنی و الالقب، ٣ ج، انتشارات بیدار، قم، ١٣٥٨، بی تا.

۸۷. کاشانی، جمال‌الدین ابوالقاسم عبدالله: زبدة التواریخ، به کوشش محمدتقی دانش‌پژوه، مؤسسه مطالعات و تحقیقات فرهنگی، تهران، چاپ دوم، ۱۳۶۶.
۸۸. کحاله، عمر رضا؛ معجم المؤلفین، ۸ ج، دار احیاء التراث العربی، بیروت، بی تا.
۸۹. کرمانی، حمیدالدین: راحة العقل، تحقیق مصطفی غالب، دارالاندلس، بیروت، چاپ دوم، ۱۹۸۳ م.
۹۰. _____: کتاب الرياض، تحقیق عارف تامر، دارالثقافة، بیروت، بی تا.
۹۱. کسائی، نورالله: مدارس نظامیه و تأثیرات علمی و اجتماعی آن، انتشارات امیرکبیر، چاپ اول، ۱۳۶۳.
۹۲. لوئیس، برنارد: تاریخ اسماعیلیان، ترجمه دکتر فریدون بدره‌ای، انتشارات طوس، ۱۳۶۲.
۹۳. مادلونگ، ویلفرد: فرقه‌های اسلامی، ترجمه دکتر ابوالقاسم سری، انتشارات اساطیر، چاپ اول، ۱۳۷۷.
۹۴. _____: مکتب‌ها و فرقه‌های اسلامی در سده‌های میانه، ترجمه جواد قاسمی، انتشارات آستان قدس، چاپ اول، ۱۳۷۵.
۹۵. مجلسی، محمدباقر: بحار الانوار، ۱۱۰ ج، دار احیاء التراث العربی، بیروت، چاپ سوم، ۱۴۰۳ ق.
۹۶. مدرس تبریزی، محمدعلی: ریحانة الادب، ۸ ج، انتشارات خیام، چاپ چهارم، ۱۳۷۴.
۹۷. مدرسی رضوی، محمدتقی: احوال و آثار خواجه نصیرالدین طوسی، انتشارات اساطیر، تهران، چاپ دوم، ۱۳۷۰.
۹۸. مدرسی زنجانی، محمد: سرگذشت و عقاید فلسفی خواجه نصیرالدین طوسی، انتشارات امیرکبیر، تهران، چاپ اول، ۱۳۶۳.
۹۹. موسوی خوانساری، محمدباقر: روضات الجنات فی احوال العلماء و السادات، تحقیق اسدالله اسماعیلیان، ۸ ج، مکتبه اسماعیلیان، قم، بی تا.
۱۰۰. میرداماد، محمد بن محمد: ایقاعات (هامش قبسات)، چاپ سنگی.
۱۰۱. _____: کتاب القبسات، تحقیق مهدی محقق، مؤسسه مطالعات اسلامی دانشگاه مک‌گیل و دانشگاه تهران، چاپ اول، ۱۳۵۶.
۱۰۲. ناصر خسرو: جامع‌الحکمتین، تصحیح هانری کربن و دکتر محمد معین، کتابخانه طهوری، تهران، چاپ دوم، ۱۳۶۳.
۱۰۳. _____: وجه دین، کتابخانه طهوری، تهران، چاپ دوم، ۱۳۴۸.
۱۰۴. نوبختی، حسن بن موسی: فرق الشیعه، ترجمه دکتر محمد جواد مشکور، انتشارات بنیاد فرهنگ ایران، ۱۳۵۳.
۱۰۵. وات، مونتگمری: فلسفه و کلام اسلامی، ترجمه ابوالفضل عزتی، شرکت انتشارات علمی و

- فرهنگی، چاپ اول، ۱۳۷۰.
۱۰۶. هاجسن، گ. س. مارشال: فرقة اسماعيلية، ترجمة فريدون بدره‌ای، كتاب‌فروشى تهران، تيريز، بی تا.
۱۰۷. هندی، علی متقی بن حسام‌الدین: كنز العمال في سنن الاقوال و الافعال، تصحيح شيخ بكرى حيانى و شيخ صفوة السقا، ۱۸ ج، مؤسسه الرساله، چاپ ۱۴۱۳.
۱۰۸. يافعى يمنى، ابو محمد عبدالله: مرآة الجنان و عبرة اليقظان، ۵ ج، مؤسسه الاعلمى، بيروت، چاپ اول، ۱۳۳۸.
۱۰۹. يزدى، محمد جواد: «حول شبهات التفسير الكبير (للفخر رازى) على مسألة الامامة»، رسالة سطح چهارم حوزه قم، ۱۳۷۹.

110. G. Monnot: «Shahrastani», in: *the Encyclopaedia of Islam*, v. 9., Leiden. Brill, 1997.

111. *Nasir Al-din Tusi - Contemplation and Action*, Translated and edited by S.J. Bada Khchani, London, The Institute Ismaili Studies, 1998.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

آوانویسی فارسی واژگان و نام‌های

سنسکریت و پالی

ع. پاشایی

اشاره

به دو دلیل این بحث را که در هفت آسمان، ش ۶ تابستان ۱۳۷۹ آمده است، از نو مطرح می‌کنیم. یکی به خاطر سهو و اشتباهاتی که در کاربرد نشانه‌های آوانویسی در آن مقاله دیده می‌شود، و دیگر، که علت اصلی است، نیاز پژوهشگران ادیان شرقی به بحث فنی‌تری است که با استناد به کتاب‌های تخصصی این قلمرو فراهم آمده باشد. پژوهشگران در مراجعات مکرر به متن‌ها و کتاب‌های تخصصی و فلسفی فارسی و نیز انگلیسی متوجه شده‌اند که از این منظر در میان صاحب‌نظران این رشته، و نیز گاهی در یک کتاب معین، هماهنگی دقیقی به چشم نمی‌خورد. البته باب این بحث همچنان باز است و چشم به راه یاری صاحب‌نظرانیم، خاصه سنسکریت‌دانان ایرانی. ناگفته نماند که فارسی‌نوشت‌های پیشنهادی استاد پاشایی تنها برای نوشتن نام‌ها و واژگان متن‌های فلسفی و ادبی سنسکریت و پالی می‌تواند مفید باشد، و در واقع پیشنهادی است برای یکدست شدن فارسی‌نوشت‌های این نام‌ها و واژگان، و ابدأ نه به کار تلفظ فنی این واژگان می‌آید و نه گرهی از کار فراگیرندگان این زبان‌ها باز می‌کند.

§ ۱ واکه‌های ساده

گلوبی‌ها: ā a	(آ، آ)
کامی‌ها: Ī i	(ای، یی، ی)
لبی‌ها: ū u	(و، و)
مغزی‌ها: ī ī	(ری، ری)
دندانی‌ها: Ī Ī	(لی، لیالی)

§ ۲ واکه‌های مرکب

کامی‌ها: ai e	(ای، ای — آی، آی)
لبی‌ها: au o	(او، او)

نمونه‌ها

§ ۳ a: آ کمایش آن را مثل آ در آبر، و فتحه روی حروف می‌نویسیم: amatam: آمتم؛ karma: گرمه.^۲ و نیز ه در آخر واژه برای a ← § ۲۲. البته نمی‌توان گفت که این a دقیقاً صدای آ دارد، بلکه آ کوتاه است، اما ما در فارسی یک صدای آ داریم و یک آ، که آ را: برای ā گذاشته‌ایم. در سرّ اکبر نیز برای این a، به کار برده‌اند: karman: گرمَن؛ karma کَرَم (کَرَم)؛ varna: وَرَن؛ mantra مَنتر.^۳

§ ۴ i: یی کوتاه. پیشنهاد می‌کنم به شکل ای، یی، یی بنویسیم: avidyā: آویدیا؛ و، Nirvāna: نیروانه. این i نظر آوایی به کسره زیر حرف یا کسره اضافه (ـِ) نزدیک است. در گذشته نیز چنین می‌نوشته‌اند: هند، سند، بهار نیز (Vihāra) مانند اینها. در سرّ اکبر همین گونه نوشته‌اند. من هم در چاپ اول چند کتابم به همین شکل نوشته‌ام. اما بارها دیده‌ام که آنها را به شکل‌های نادرست تلفظ می‌کنند (مثلاً یروانه را نروانه می‌خوانند)؛ از این رو به ناچار به شکل یی، ی نوشته‌ام که باید آن را یی بسیار کوتاه خواند، مثلاً آویدیا را (avidyā) شبیه آوِدیَا خواند.

۱. به ترتیب مثل rich و marine انگلیسی. ← ص xv از

Margaret and James Stutly, *A Dictionary of Hinduism*, London, 1977.

۲. به شکل غیر فنی کارما می‌نویسند.

۳. داراشکوه، سرّ اکبر (آوایشاد)، به تصحیح دکتر تاراچند و سید محمد رضا جلالی نائینی، تهران، ۱۳۵۶، در بخش «لغات و

اعلام سانسکریت».